τρόμητος Κρής, α. Δημομονημένη, κ. (καὶ ὄχι Δημομονη***μένος*** ὅπως ἐτυπώθη κατὰ λάθος εἰς τὸ 7ον φύλλον.) *Κῆρυξ τοῦ Δικαίου, α.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Παρνασσὸν* (ζητηθέντα φυλλάδια ἔστειλα·) *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* (βραδεῖον ἔστειλα· ἂν ἔλαβα Συλλογήν σου, δὲν ἐνθυμοῦμαι καὶ οὔτε ἔχω καιρὸν τώρα νὰ ψάξω· περίμενε ἕως νὰ τελειώσῃ ὁ πρῶτος γῦρος·) *Εἶμαι Ζακυνθία* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· εἶμαι βεβαία, ὅτι ἡ νεα μας φίλη θὰ εὐχαριστηθῇ πολύ·) *Χιονισμένην Στέγην* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ ποῦ σ' ἐνθουσιάζουν τὰ νέα μας μυθιστορήματα·) *Κυανοῦν Λογχοφόρον* (ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· τώρα γνωρίζω διατί ἐπροτίμησες αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον· ἀλλ' ἄρά γε οἱ ἰδικοί μας Εὔζωνοι δὲν εἶνε ὡραιότεροι ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους Λογχοφόρους;) *Ἀνεμόνην τῶν Πατησίων* (σιγὰ-σιγὰ θὰ συνειθίσῃς· εἶσαι μικρὰ ἀκόμη διὰ νὰ τὰ ἐννοήσῃς καὶ νὰ τὰ εὑρίσκῃς ὅλα·) *Τέρπουσαν Πανσέληνον* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά· εὔχομαι τώρα νὰ δυναμώσῃς γρήγορα καὶ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά·) *Ποδάρκην Ἀχιλλέα* (ἔχει καλῶς·) *Ἑορτὴν τῆς Σημαίας* (ἔλαβα· ὀνόματα, ψευδώνυμα, διευθύνσεις, χωρὶς ἀδειαν, δὲν ἀναποινῶ·) *Δοῦκα τῆς Σπάρτης* (εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον πρέπει νὰ παραπονεθῇς, ἂν δὲν σοῦ φέρῃ ὁ διανομεὺς τὸ φύλλον εἰς τὴν οἰκίαν σου·) *Νικηφόρον Οὐρανὸν* (τὸ λάθος ἐδιορθώθη· εὐχαριστῶ πολύ·) *Τερπικέραυνον Δία* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Αὐστριακὸν Στόλον* (ἔστειλα·) *Ἄὔραν τοῦ Πηλίου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς·) *Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἔθνους* (εὐχαριστῶ ἐπίσης· ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη·) *Ἀννίβαν τὸν Καχηδόνιον* (ἔχει καλῶς· προσπάθησε νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃς·) *Μυτιληνόπουλο* (ἔστειλα τὸ ἐπιστραφὲν 6ον·) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (πολὺ ἐνδιαφέρουσαι αἱ πληροφορίαι σου· κάμε λοιπὸν γρήγορα νὰ τελειοποιηθῇς εἰς τὰ γαλλικά·) *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον* (ἐλήφθησαν·) *Κορυδαλὸν τῆς Λέσβου* (μ' ἕνα λᾶμβδα γράφεται ὁ κορυδαλός· ναί; εἰς τὰς ἀγγελίας μετρεῖται καὶ ἡ ὑπογραφή·) *Ἠλιακὴν Ἀκτῖνα,* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ὥστε ἐθαυματούργησε ὁ Ἰακωβάκης, ἔ; κάλυμμα ἔστειλα·) *Ἑλληνίδα Σμυρναίαν* (ἔστειλα τὸ ἀπολεσθὲν 7ον ἐκ νέου· εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ φανερόνει ἡ ἐπιστολή σου·) *Μαγευτικὸν Δάσος* (ἐπίσης· κάλυμμα τοῦ 1908 ἔστειλα· προσπάθει πάντοτε, καὶ κάποτε θὰ ἐπιτύχῃς νὰ ξεσπαθώσῃς·) *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* (ἔστειλα καὶ περιμένω·) *Ἄθαν. Παυλ.* (βέβαια, κάτι τέτοιο θὰ συνέβη·) *Ἀρχαῖον Σπαρτιάτην* (τώρα θὰ τὰ λαμβάνῃς τακτικὰ· μὴν ξεχνᾷς νὰ μοῦ γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις σου·) *Κήρυκα τοῦ Δικαίου* (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα·) *Φιλὶ τῆς Μάνας* (δὲν πειράζει διὰ τὸ ψευδώνυμον· χάρην τῶν Λύσεων ἔστειλα· ἴσως ὁ βιβλιοδέτης θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σοῦ διορθώσῃ τὸ κάλυμμα·) *Νιφάδα, Γόησσαν,* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Φεβρουαρίου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 24 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 7 Μαρτίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 24 Μαρτίου.

85. Συλλαβόγριφος

Μὲ τοῦ γέλωτος τὸν ἦχον
Δυὸ συνδέσμους ἂν ἑνώσῃς,
Τῆς Ἀσίας γνωστὴν χώραν,
Γραφικήν, θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Νίνας Ἀλαφούζου

86. Μεταγραμματισμός

Τῆς ἀμπέλου προϊὸν.
Ἕνα γράμμα του ἂν ἀλλάξῃ,
Σκεῦός τι οἰκιακὸν
Εἰς τὴν μέσην θὰ πετάξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δυνάμεως τοῦ Πνεύματος

87. Ἀναγραμματισμός

Ἕνα υἱὸν τοῦ Ἰακὼβ
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν,
Ἢ τῶν τυράννων τῶν Θηβῶν,
Γνωστόν σου θὰπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

88. Ἀστὴρ

★
★ ★ ★
★ ★ ★
★★★Υ★★★
★ ★ ★
★ ★ ★

Νὰντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκεται: καθέτως ἀρχαῖος θεὸς ἐκ τῶν δώδεκα· ὁριζοντίως μυθολογικὸν πρόσωπον, θεότης τῶν δασῶν· διαγωνίως δέ, διάσημος γυνὴ τῆς ἀρχαιότητος καὶ πόλις τῆς ἀρχαίας Περσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Θ. Μητσάκου

89. Ἐπιγραφὴ

ΗΔΝΑΦΣΕΜ
ΣΙΕΝΟΥΝΗ
ΣΙΟΡΜΙΔ

Ἰδοὺ καὶ μιὰ Ἐπιγραφὴ
Ποῦ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Χαραυγῆς

90—94. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι:

εἷς, νέος, οὖς, ἄνθος, Πάρις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπελευθεροτοῦ τῆς Μακεδονίας

95—97. Λογοπαίγνια

1.— Ποία Λεία, βράζουσα, εἶνε Κράτος;
2.— Διατί ἕνα παιδὶ χωρὶς χέρια, θὰ τὸ ἔτρωγον τὰ ζῷα;
3.— Εἰς ποίαν πόλιν πηγαίνει κανεὶς ἔφιππος;

Ἐστάλη ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Πέμπτου

98. Συλλαβικὴ Μεσοστιχίς.

Αἱ μεσαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν παροιμιώδη χώραν τῆς Ἀσίας, τίτλον περιφήμου ἑλληνικῆς κωμῳδίας:
1, Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀφρικῆς. 2, Βασιλεὺς τῆς Περσίας. 3, Ζῶον πονηρόν. 4, Γεωμετρικὸν σχῆμα. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γλυκὸ Χαμόγελο

99. Μικτόν.

ααα - τ - η - τχς

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Θεοδοσίου

100. Γρῖφος.

τί, τί, τί, $\frac{1}{1}$ η $\frac{\frac{1}{1}}{\frac{1}{1}}$ αφ $\frac{1}{1}$
τί, τί, τί,

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀράχνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4.

24. Ἀντιγόνη (ἀντί, γόνυ.)—25. Λαμία (λᾶ, μῖ, α.)—26. Θῶς - φῶς - Κῶς - ἕως - πῶς.—27. Ἀρετὴ - ἔτη.

28.
Κ
ΟΥΣ
ΛΕΡΟΣ
ΜΥΚΟΝΟΣ
ΙΕΡΟΣΥΛΟΣ

29.
ΕΜ
Ε - Π Ι - ΚΟΣ
ΕΜ-Π Ι - ΣΤΟ- ΣΥ -ΝΗ
ΚΟΣ-Σ Υ-ΦΟΣ
Ν Η

30. *Ὤδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν.* (*ὤδινεν* =ὅλωΝ ΕΝ ΙΔΩμεν. *ὄρος*=οὔτοΣ Ο ΡΟμβος... *καὶ* = μΙΑ Κάμηλος. *ἔτεκε*=πλΕΚΕΤΕ.. *μῦν* = πᾶσιΝ ΥΜῖν.)—31. ΝΕΑΠΟΛΙΣ (ΝΕφρός, Ἀνάφη, ΠΟσειδῶν, ΛΙΣγος.)—32. Δίδασκε καὶ μάνθανε τὸ ἄριστον.—33. *Οὐ φρονεῖς Ἱπποκλείδῃ* (ουφ - ρῶ-ντ' εἰς ὑπό - κλειδι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τραγιάσκαν· ***Φιλοπάτριδος***, ἔσο ἀπαθὴς καὶ ἀνταπόδιδε τὰ ἴσα. «Μή μου τοὺς κύκλους τάραττε!!»— ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.*** *(Θ, 135)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Διεύθυνσις: Ἀθ. Π. Βασιλόπουλον, Τύρναβον. *(Θ, 136)*

Δέχομαι δελτάρια· ἀποστέλλω γραμματόσημα. — Georges Doublides, rue Balouk-Bazzar, Brousse (Turquie) *(Θ,137)*

Ἱδρύθη ἐν Χίῳ Σύλλογος ***«Χιακὴ Δρᾶσις».*** Σκοπός: Εὕρυνσις ξεσπαθώματος καὶ ἐγγραφὴ ἀπόρων. ***Πρόεδρος:*** *Ἀθάνατος Ἑλλάς.* Λοιποὶ συνεργάται ἐκ τῶν θερμοτέρων Διαπλασιομανῶν, ἤτοι: *Νικηφόρος Οὐρανός, Διμὴν τῆς Χίου, Ρεμβασμός, Κυρία Παράξενη, Ναύαρχος Σαλαμῖνος,* κ.τ.λ. κ.τ.λ. Μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι δεκτοὶ πανταχόθεν. Μηνιαῖον ἐπιχορήγημα πεντηκοντάλεπτον. Διεύθυνσις: Δνίδα Ἰωάνναν Χρυσκίνη. Χίον. *(Θ, 138)*

Ἄνθος Χίου, *Ἐθνικὸν Στόλον,* ἀγαπητά μας ἐξαδέλφια, ἐγκαρδίως συλλυπούμεθα ἐπὶ ἀπωλείᾳ φιλτάτου Πατρός.—*Ἀθάνατος Ἑλλάς, Κυρία Παράξενη. (Θ, 139)*

Τῷ ἑορτάζοντι ***Ἕλληνι Βουλγαρομάχῳ*** στέλλω ἀνθοδέσμην εὐχῶν ἐγκαρδίων. —*Κορυδαλὸς τῆς Λέσβου. (Θ. 140)*

Κρῖμα στὴν ἐξυπνάδα σου, ***Ὕμνε τῆς Ἐλευθερίας.*** Ζῆς καὶ στὰς Ἀθήνας! καὶ δὲν ἐκατάλαβες τὸ ἐκλογικὸ τερτίπι ποῦ σοῦ ἐπαίχθη!! Τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο (Θ,111) ***ὑπ' ἐμοῦ γραφέν,*** ἡτοίμασε τὸν ἀσφαλῆ τάφον τοῦ κόμματός σου! Λίγη ὑπομονή... ***τἀποτελέσματα*** θὰ σ' ἐξυπνήσουν τοῦ ληθάργου.—***Εὐχὴ τῆς Μάννας*** (Μανσούρα) *(Θ,141)*

Μαργαρίτα ***Φάουστ,*** αἱ μαργαρῖται στέφουν τὴν Δόξαν; ἢ ἡ Δόξα τὰς μαργαρίτας; Οὐκ ἀρξασθαί μοι δοκεῖ ἄπορον εἶναι, ὦ *Μαργαρίτα Φάουστ,* τὰ περὶ Δόξης, ἀλλὰ παύσασθαι λέγουσα. — ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.*** *(Θ, 142)*

Θεία Ξένη! Τσίτη πρίτ! Σύμβουλοι καὶ Συντροφία! Ἤστριψέ σας;! Ἄλλη μιὰ φορὰ ἂν πανηγυρίσετε... λαθρεμπορικὴν ἄφιξιν ἀνεψιοῦ, γκρέμνησε τὸ σπίτι! Ἐν ἤτανι σεισμός, καλὲ σεῖς! Μόν' ὁ *Ξεροφιλόσοφος* ἠχόρευγεν συρτό! Ἀντίο ὀργανέττο!!—*Ἀνοικτόκαρδη Χεδίβα. (Θ, 143)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Mr Georges Kyrlaghitsis, Presses Libres Horemi-Benachi, Minet - el - Rassal, Alexandrie (Egypte). *(Θ, 144)*

Εὐχαριστῶ θερμῶς φιλτάτην ***Βασιλόπαιδα*** δι' ἀδελφικὰς περιποιήσεις ὧν ἔτυχον παρ' αὐτῇ φιλοξενούμενος, ὡς καὶ ἀγαπητὰς ***Ἰδανικότητα, Μαραιώτιδα Λίμνην*** καὶ ***Πλάτανον,*** διὰ τὰς ὡραίας ὥρας ποῦ μ' ἔκαμαν νὰ διέλθω.—***Βαρῶνος Σκαρπίλα.*** *(Θ, 145)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. -Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος. .	» 4,50	Ἐξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος *Ἐν Ἀθήναις, 14 Φεβρουαρίου 1909* *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 11*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' *(Συνέχεια).*

Ὅλοι συνεφώνουν ὅτι τὸ παράδοξον πλοῖον εἶχε μηχανικὴν ἠλεκτρικήν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔλεγε, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ φανταστῇ, καὶ ἀπὸ ποίαν πηγὴν ἤντλει τὸν ἠλεκτρισμόν της.

Ἀλλ' ὅ,τι δὲν εἶχε παρατηρήσει ἀκόμη ὁ τύπος— πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ παρετήρει ἀργότερα,— ἦτο μία παράδοξος σύμπτωσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέστησε τὴν προσοχήν μου ὁ κ. Οὐάρδ, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ἐσυλλογιζόμην κ' ἐγώ.

Μόνον μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ περιέργου ἐκείνου αὐτοκινήτου, εἶχεν ἐμφανισθῇ τὸ ὄχι ὀλιγώτερον περίεργον πλοῖον. Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο αὐτὰ μηχανήματα ἠδύναντο νὰ τρέχουν μὲ τὴν αὐτὴν καταπληκτικὴν καὶ θαυμασίαν ταχύτητα. Ἐὰν καὶ τὰ δύο ἐνεφανίζοντο ἐκ νέου, τὸ μὲν εἰς τὴν ξηράν, τὸ δὲ εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ αὐτὸς κίνδυνος ἠπείλει τὰ μικρὰ σκάφη, τοὺς πεζοὺς καὶ τὰ ὀχήματα... Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπέμβῃ ἡ Ἀστυνομία διὰ νὰ προστατεύσῃ καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν!..

Αὐτὸ μοῦ εἶπεν ὁ κ. Οὐάρδ, αὐτὸ ἐσυλλογίσθην κ' ἐγώ. Ἦτο φανερὸν ὅτι τοιοῦτο καθῆκον εἶχεν ἡ Ἀστυνομία. Ἀλλὰ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἐκπληρώσῃ;

Μετὰ συνομιλίαν, ἡ ὁποία παρετάθη ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἡτοιμάσθην τέλος νὰπουρθῶ, ὅταν ὁ κ. Οὐάρδ μ' ἐκράτησε καὶ πάλιν διὰ νὰ μοῦ εἴπῃ:

— Ἀντελήφθης, Στρόκ, ὅτι ὑπάρχει μία παράδοξος ὁμοιότης κινήσεως μεταξὺ τῶν δύο μηχανημάτων, τοῦ πλοίου καὶ τοῦ αὐτοκινήτου;

— Βεβαιότατα, κ. Οὐάρδ!..

— Ποιὸς ξέρει λοιπὸν μήπως καὶ τὰ δύο δὲν ἀποτελοῦν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μηχάνημα, δυνάμενον, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ξηρὰν ἢ νὰ πλέῃ εἰς τὴν θάλασσαν;..

— Ἢ καὶ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα! συνεπλήρωσα ἐγὼ σκεπτικός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἡ πρώτη ἐπιστολή.

Ἀφῆκα τὸν κ. Οὐάρδ καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν κατοικίαν μου, κειμένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λόγκ-Στρήτ, ἀριθ. 34.

Ἐκεῖ ἠμποροῦσα νὰ παραδοθῶ εἰς τὰς σκέψεις μου χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλήσῃ κανείς, ἐπειδὴ δὲν ἔχω οὔτε σύζυγον οὔτε τέκνα. Ὅλον μου τὸ *σπιτικὸν* ἀποτελεῖ μία γραῖα ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ὑπηρέτησε τὴν μητέρα μου, ὑπηρετεῖ, δεκαπέντε τώρα χρόνια, καὶ ἐμέ.

Πρὸ ἑνὸς μηνὸς εἶχα ζητήσῃ καὶ λάβῃ ἄδειαν. Ἐπρόκειτο δὲ νὰ διαρκέσῃ δεκαπέντε ἡμέρας ἀκόμη, ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν παρουσιάζετο τίποτε ἀπρόοπτον, καμμία ἀποστολὴ μὴ ἐπιδεχομένη ἀναβολήν.

Καθὼς γνωρίζετε, ἡ ἄδειά μου ἀνεστάλη διὰ τρεῖς μόνον ἡμέρας, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιτοπίου ἐρεύνης τῶν φαινομένων τοῦ Γκρέητ-Ἄὔρυ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε σπουδαῖα ἀποτελέσματα.

Καὶ τώρα δὲν θᾶμοῦ ἀνετίθετο ἄρά γε ἡ ἐντολὴ νὰ διαφωτίσω τὰ παράδοξα γεγονότα, τῶν ὁποίων ἡ ὁδὸς τοῦ Μιλβωκέε ἀφ' ἑνὸς, τὰ παράλια τῆς Βοστώνης ἀφ' ἑτέρου, ὑπῆρξαν τὸ θέατρον;.... Πολὺ πιθανόν.... Ἀλλὰ ποῦ θανεύρισκα τὰ ἴχνη τοῦ ἐξαφανισθέντος αὐτοκινήτου καὶ τοῦ ἐξαφανισθέντος πλοίου;... Βεβαίως, τὸ κοινὸν συμφέρον, ἡ ἀσφάλεια τῶν θαλασσίων καὶ τῶν κατὰ ξηρὰν ὁδῶν, ἀπῄτει νὰ προβῶμεν ἀμέσως εἰς τὰς σχετικὰς ἐρεύνας. Ἀλλὰ καὶ τί ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἐὰν δὲν ἐνεφανίζοντο πουθενὰ οὔτε τὸ αὐτοκίνη-

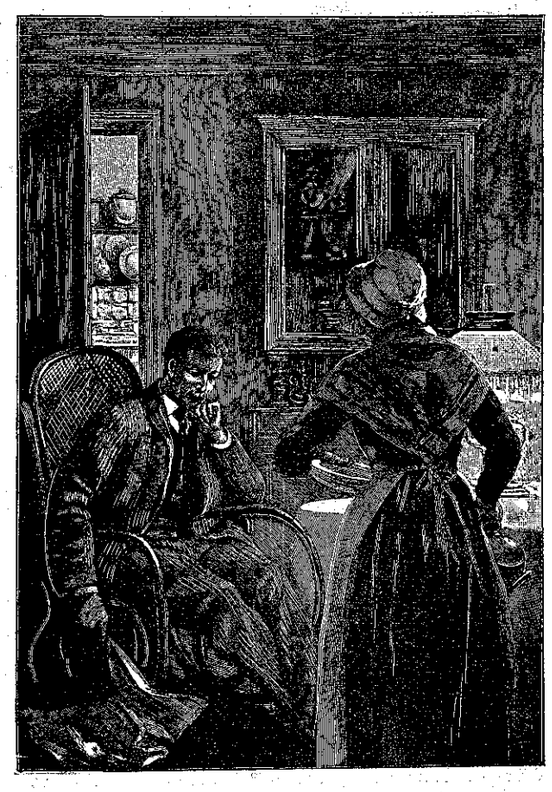

«Ἐκεῖ ἠμποροῦσα νὰ παραδοθῶ εἰς τὰς σκέψεις μου χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλήσῃ κανείς...» (Σελ. 85, στ. β'.)

τον οὔτε τὸ πλοῖον ; καὶ ἐὰν πάλιν ἐνεφανίζενο, κατὰ ποῖον τρόπον θὰ ἠδυνάμεθα νὰ τὰ συλλάβωμεν τρέχοντα μὲ τὴν διαβολικήν των ταχύτητα ;

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐπρογευμάτισα, ἤναψα τὴν πίπαν μου καὶ ἤνοιξα τὴν ἐφημερίδα μου... Νὰ τὸ ὁμολογήσω ;... Πολὺ ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει ἡ πολιτική, οἱ αἰώνιοι κομματικοὶ ἀγῶνες... Διὰ τοῦτο ἄφησα τὰ κύρια ἄρθρα καὶ ἐπήδησα ἀμέσως εἰς τὰ Διάφορα.

Δὲν θὰπορήσῃ κανείς, ἂν ἡ πρώτη μου φροντὶς ἦτο νὰνεύρω καμμίαν πληροφορίαν, προερχομένην ἀπὸ τὴν Βόρειον Καρολίναν καὶ σχετικὴν μὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ. Πιθανὸν νὰ ὑπῆρχε καμμία ἀνταπόκρισις ἀπὸ τὸ Μόργκαντων ἢ τὸ Πλῆζεντ-Γκάρτεν.

Ἄλλως τε ὁ κ. Σμὶθ μοὶ εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μὲ κρατῇ ἐνήμερον. Ἓν τηλεγράφημα θὰ μὲ εἰδοποίει ἀμέσως, ἐν ᾗ περιπτώσει θάνεφαίνοντο καὶ πάλιν φλόγες ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ. Ἤμην βέβαιος ὅτι ὁ κ. Δήμαρχος τοῦ Μόργκαντων εἶχεν ὄχι ὀλιγωτέραν τῆς ἰδικῆς μου ἐπιθυμίαν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν ἀπρόσιτον περίβολον, καὶ ὅτι προθύμως, παρουσιαζομένης εὐκαιρίας, θὰ ἔκαμνε δευτέραν ἀπόπειραν... Ἀλλά, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, κανὲν τηλεγράφημα δὲν ἔλαβα.

Τίποτε νέον δὲν ἔμαθα ἀπὸ τὴν ἀγάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος. Ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω καὶ ἔμεινα βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις μου.

Ἐπιμόνως ἐπανήρχετο εἰς τὸν νοῦν μου ἡ γνώμη ἐκείνη τοῦ κ. Οὐάρδ, ὅτι δηλαδὴ ὁ θερμαστὴς τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ὁ θερμαστὴς τοῦ πλοίου ἀπετέλουν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον. Τότε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὰ δύο μηχανήματα θὰ κατεσκευάσθησαν ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρός. Καί, ἀναμφιβόλως, τοῦ ἰδίου συστήματος μηχανὴ τοῖς παρεῖχε τὴν ἔκτακτον ἐκείνην ταχύτητα, τὴν ὑπερβαίνουσαν κατὰ τὸ διπλάσιον τὸ *ρεκόρ*, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐπιτευχθῆ ἕως τότε καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν.

«Ὁ ἴδιος ἐφευρέτης!..» ἐπανελάμβανα.

Προφανῶς, ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν προσέκρουε κατὰ τῆς ὁμοιαληθείας. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ σύμπτωσις, ὅτι τὰ δύο μηχανήματα οὐδέποτε ἐνεφανίσθησαν ταυτοχρόνως, ἐπέτρεπε νὰ συμπεράνωμεν μὲ κάποιαν βεβαιότητα, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑνός.

Καὶ ἐσκεπτόμην :

«Μετὰ τὸ μυστήριον τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, ἰδοὺ τὸ μυστήριον τοῦ ὅρμου τῆς Βοστώνης!.. Θὰ συμβῇ ἆρά γε μὲ τὸ δεύτερον ὅ,τι συνέβη καὶ μὲ τὸ πρῶτον ;... Δὲν θὰ κατωρθώναμεν νὰ διαφωτίσωμεν οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο ;...»

Πρέπει νὰ σημειώσω, ὅτι ἡ νέα αὕτη ἐμφάνισις ἔκαμνε μεγάλην ἐντύπωσιν, δοθέντος ὅτι ἠπειλεῖτο ἐξ αὐτῆς ἡ δημοσία ἀσφάλεια παντοῦ. Ἐὰν συνέβαινεν ἔκρηξις ἡφαιστείου ἢ σεισμός, μόνον οἱ κατοικοῦντες τὴν περιοχὴν τῶν Κυανῶν Ὀρέων διέτρεχον κίνδυνον. Ἀπεναντίας, ἐπὶ πάσης ὁδοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐπὶ παντὸς ἀμερικανικοῦ πελάγους, εἴτε τὸ αὐτοκίνητον, εἴτε τὸ πλοῖον, ἠδύναντο νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ πάλιν ἐξαίφνης, καὶ συγχρόνως μὲ τὴν ἐμφανισίν των, οἱ πραγματικώτατοι κίνδυνοι, οἱ ὁποῖοι ἠπείλουν τὴν ὁλομέλειαν οὕτως εἰπεῖν τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν.

Ἦτο ὡς ὁ κεραυνός, ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νὰ σᾶς εὕρῃ παντοῦ. Καὶ πάλιν τὸν κεραυνὸν δύναταί τις ὁπωσδήποτε νὰ τὸν προΐδῃ ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ νὰ προφυλαχθῇ. Ἀλλὰ μὲ κάθε καιρόν, κάθε πολίτης, ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας του, διέτρεχε τώρα τὸν κίνδυνον νὰ κατασυντριφθῇ ὑπὸ τῆς ἐξαφνικῆς ἐπελάσεως τοῦ ἀσυλλήπτου καὶ σχεδὸν ἀοράτου θερμαστοῦ!.. Πῶς νὰ προφυλαχθῇ κανεὶς εἰς ἕνα δρόμον, διασχιζόμενον ἀπὸ βλῆμα τηλεβόλου, ἀπὸ σφαῖραν ἢ ἀπὸ ὀβίδα ; Ταῦτα συνεπέραιναν καὶ ἐτόνιζαν αἱ πολυάριθμοι ἐφημερίδες, ἁπλήστως ἀναγινωσκόμεναι ὑπὸ τοῦ κοινοῦ.

Δὲν ἐξεπληττόμην διόλου, βλέπων ὅτι αἱ ἀποκαλύψεις αὐταὶ συνεκίνουν ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν γηραιάν μου ὑπηρέτριαν, δεισιδαίμονα καὶ προθυμοτάτην νὰ πιστεύῃ εἰς τὰ ὑπερφυσικά.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ γραῖα Γρήδ, ἐνῷ ἐσήκονε τὸ τραπέζι, ἐστάθη μίαν στιγμὴν ἐμπρός μου, κρατοῦσα φιάλην εἰς τὸ ἕνα χέρι καὶ πιάτα εἰς τὸ ἄλλο, μ' ἐκύτταξε καὶ μὲ ἠρώτησε :

— Λοιπόν, κύριε ; ἔχουμε τίποτε νεώτερο ;

— Τίποτε, ἀπεκρίθην μαντεύων εἰς τί ἀπέβλεπεν ἡ ἐρώτησίς της.

— Τὸ ἀμάξι ἐκεῖνο δὲν ξαναφάνηκε πουθενά ;

— Ὄχι, Γρήδ.

— Οὔτε τὸ πλοῖο ;

— Οὔτε τὸ πλοῖο! Καμμιὰ ἐφημερὶς δὲν γράφει τὸ παραμικρόν.

— Ἡ Ἀστυνομία ;

— Ἡ Ἀστυνομία δὲν ξέρει περισσότερα.

— Μὰ τότε λοιπὸν, κύριε Στρόκ, εἰς τί χρησιμεύει, σᾶς παρακαλῶ, αὐτὴ ἡ Ἀστυνομία ;

— Εἶνε ζήτημα ποῦ πολλὲς φορὲς τὸ σκέφθηκα κ' ἐγώ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ λύσω!..

— Ὡραία λοιπὸν ἀσφάλεια ἔχουμε, κύριε! Φάντασθῆτε καμμιὰ μέρα, νὰ ξαναφανῇ ἐξαφνικὰ τὸ καταραμένο ἐκεῖνο ἀμάξι, καὶ νὰ τὸ ἰδοῦμε ἐδῶ στὴ Βασιγκτῶνα, στὸ δρόμο μας, στὴ Λόγκ-Στρὴτ, νὰ τρέχῃ σὰν τὸ διάβολο, μὲ κίνδυνο νὰ καταπλακώσῃ ὅλους τοὺς διαβάτας, καὶ σᾶς τὸν ἴδιο, ἂν τύχῃ νὰ βγαίνετε ἐκείνη τὴν ὥρα...

— Ἄ, αὐτὴ τὴ φορά, Γρήδ, ἔχουμε μεγάλες ἐλπίδες πῶς θὰ τὸ συλλάβωμε. Δὲν θὰ μᾶς γλυτώσῃ!

— Ποτὲ, κύριε, δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε!

— Μὰ γιατί ;

— Γιατὶ ὁ θερμαστὴς αὐτὸς εἶνε ὁ Διάβολος ὁ ἴδιος, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Διάβολος δὲν πιάνεται εὔκολα!..

Ὁ Διάβολος, ἐσυλλογίσθην τότε, μὲ τὰ πολλὰ ποδάρια, ἐφευρέθη ἐπίτηδες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ ἐξηγῇ τἀνεξήγητα! Πόσα δὲν τοῦ φορτόνουν εἰς τὴν ράχιν τοῦ δυστυχισμένου! Ὁ Διάβολος ἔβαλε φωτιὰ εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ! ὁ Διάβολος κατέρριψε τὸ ρεκὲρ τῆς ταχύτητος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βισκονσίνης!.. ὁ Διάβολος θαλασσοπορεῖ εἰς τὰ πελάγη τοῦ Κοννεκτικούτου καὶ τῆς Μασσαχουσέτης!..

Ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν κατὰ μέρος τὴν ἐπέμβασιν αὐτὴν τοῦ πονηροῦ πνεύματος, ἡ ὁποία ἱκανοποιεῖ ὡς ἐξήγησις μόνον τὰ πλέον ἀκαλλιέργητα πνεύματα. Οἱ ἀνεπτυγμένοι, οἱ λογικοί, ἔπρεπε νὰ θεωροῦν ὡς γεγονὸς ἀναμφίβολον, ὅτι κάποιος ἄνθρωπος εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του δύο μηχανήματα μὲ κινητήριον δύναμιν ἀπείρως ἀνωτέραν ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν, καὶ τῶν τελειοτέρων ἀκόμη, καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Κ' ἐγεννᾶτο τὸ ζήτημα :

Διατὶ δὲν ἠκούσθη πλέον ὁ ἄνθρωπος αὐτός ; Ἐφοβεῖτο ἆρά γε μήπως ἤθελε συλληφθῇ ἐπὶ τέλους καὶ ἀναγκασθῇ νὰ φανερώσῃ τὴν ἐφεύρεσίν του, τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του τὸ μυστικόν ; Ἢ μήπως,—καὶ χωρὶς νὰ θέλουν, ἐπανήρχοντο ὅλοι εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν,—εἶχεν ἀπωλεθῇ, θῦμα κάποιου δυστυχήματος, φέρων μαζί του εἰς τὸν ἄλλον κόσμον τὰ μυστικόν του ;... Καὶ ἐὰν τῳόντι εἶχεν ἀπωλεσθῇ, εἴτε εἰς τὰ ὕδατα τῆς Μίσσιγκαν, εἴτε εἰς τὰ πελάγη τῆς Νέας Ἀγγλίας, πῶς θὰ εὑρίσκετο ἴχνος του ποτέ ; Θὰ διήρχετο ὡς μετέωρον, ὡς ἀστεροειδὴς διασχίζων τὸ ἀχανές, καὶ μετὰ χίλια ἔτη αἱ περιπέτειαί του θὰ ἐγίνοντο θρύλλος, παραμῦθι, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν γηραιῶν Γρήδ τοῦ τριακοστοῦ αἰῶνος!..

Ἐπί τινα καιρόν, αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς καὶ κατόπιν αἱ τῆς Εὐρώπης, ἐνησχολήθησαν μὲ τὸ γεγονὸς αὐτό. Ἄρθρα ἐσωρεύοντο ἐπὶ ἄρθρων, καὶ ψευδολογίαι διεδέχοντο τὰς ψευδολογίας. Οἱ εὐφάνταστοι δημοσιογράφοι εὗρον ἄφθονον ὕλην διὰ περίεργα ἀναγνώσματα. Καὶ τὸ κοινὸν τῶν δύο ἡμισφαιρίων ἐ-

δείκνυε μέγιστον ἐνδιαφέρον—εὐνόητον ἄλλως τε—δι' ὅλ' αὐτά. Τίς εἶδε μάλιστα μήπως τὰ διάφορα Κράτη τῆς Εὐρώπης δὲν ἠσθάνθησαν καὶ κάποιαν ζηλοτυπίαν, διότι ἡ Ἀμερικὴ ἐξελέχθη ὡς πεδίον πειραμάτων ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου ἐφευρέτου, ὁ ὁποῖος, ἐὰν ἦτο Ἀμερικανός, θὰ εὐηργέτει ἴσως τὴν πατρίδα του διὰ τῆς μεγαλοφυοῦς ἐφευρέσεώς του ;... Ἡ κατοχὴ τῳόντι τοιαύτης μηχανῆς, δωρουμένης ὑπὸ πατριωτικοῦ αἰσθήματος εἰς τὸ Ἔθνος, ἢ ἀγοραζομένης ἀντὶ πάσης τιμῆς, δὲν θὰ ἐξησφάλιζεν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἀδιαφιλονείκητον ὑπεροχήν ;

Καί, διὰ πρώτην φοράν, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 10 Φεβρουαρίου, ὁ *Κῆρυξ τῆς Νέας Ὑόρκης* ἐδημοσίευσε σπουδαιότατον ἄρθρον περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Συγκρίνων τὴν ταχύτητα τῶν ταχυτέρων καταδρομικῶν τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὴν ταχύτητα τοῦ ἀρτιφανοῦς ἐκείνου σκάφους, ὁ ἀρθρογράφος ἀπεδείκνυεν ὅτι, χάρις εἰς τὴν ταχύτητα αὐτήν, ἡ Ἀμερική, γινομένη κυρία τῆς ἐφευρέσεως, δὲν θἀπεῖχεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην παρὰ μόνον τρεῖς ἡμέρας, ἐνῷ ἡ Εὐρώπη θἀπεῖχεν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν πέντε ἕως ἕξ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΗ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

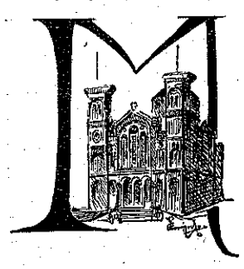

ΜΙΑΝ φορὰν κ' ἕνα καιρόν, ἡ Μεγάλη Σαρακοστὴ — ὅπως καὶ κάθε ἄλλη, — ἦτο Σαρακοστὴ *ἀληθινή*. Τὸν καιρὸν αὐτὸν ποὺ σᾶς λέγω, ἤμουν παιδί, στὴν ἡλικία σας, καὶ δὲν ἔμενα εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλ' εἰς τὴν πατρίδα μου Ζάκυνθον. Καθὼς θὰ ἔχετε ἴσως ἀκούσῃ, τὰ καρναβάλια εἰς τὴν Ζάκυνθον, καὶ μάλιστα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἦσαν ζωηρότατα. Ἐνῷ λοιπὸν ὁ κόσμος ὅλος διεσκέδαζε τὴν τελευταίαν Κυριακήν, ἐνῷ εἰς τὰς πλατείας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολυθορύβου κοσμοπλημμύρας, ἐπερνοῦσαν οἱ μασκαράδες, καὶ ἐνῷ εἰς ὅλας τὰς Λέσχας ἐχόρευαν τρελλά, ἔξαφνα, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ μέγας κώδων τοῦ ὑψηλοῦ κωδωνοστασίου τῶν Ἁγίων Πάντων, ἄρχιζε νὰ κτυπᾷ βαρειά, ἀργὰ καὶ πένθιμα :

— Ντάν!..Ντάν!..Ντάν!..

Ἦτο τὸ σύνθημα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι —πόσον ζωηρὰ ἐνθυμοῦμαι αὐτὴν τὴν στιγμήν!—ἐσταυροκοποῦντο καὶ ἠύχοντο ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον «καλὴν σαρακοστήν». Συγχρόνως παρουσιάζετο ἡ κωμικοτραγικὴ κηδεία τοῦ Καρναβάλου, —αἰωνία του ἡ μνήμη!—καὶ ἄλλοι μὲν ἀπὸ τοὺς ἑορταστάς, οἱ νεώτεροι, ἠκολούθουν μὲ φωνὰς καὶ μὲ γέλια τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἀποκρηάτικην πομπήν, ἄλλοι δέ, οἱ γεροντότεροι, εἰσήρχοντο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου ἐψάλλετο τὸ πρῶτον «Κύριε τῶν Δυνάμεων...»

Καὶ ἐξημέρονε ἡ Μεγάλη Σαρακοστή. Ἀκόμη μία ἑορτή, ἐξοχικὴ μᾶλλον, τὰ Κούλοομα, καὶ ἔπειτα τίποτε.

Ἡσυχία, τάξις, ἐργασία, νηστεία καὶ προσευχή. Δὲν ἐτρώγαμεν οὔτε κρέας οὔτε ψάρι, τὴν δὲ Τετάρτην καὶ τὴν Παρασκευὴν ἐνηστεύαμεν καὶ ἀπὸ λάδι. Τακτικὰ ἐπηγαίναμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κάθε Κυριακὴν εἰς τὴν λειτουργίαν, καὶ κάθε Παρασκευὴν εἰς τοὺς Χαιρετισμοὺς, ἕως ὅτου ἤρχετο ἡ Μεγάλη Ἑβδομὰς μὲ τὰς ἱερὰς ὁλονυκτίας της. Οὔτε θέατρα, οὔτε χοροί, οὔτε συναυλίαι, οὔτε πανηγύρια, οὔτε κανενὸς εἴδους κοσμικὴ διασκέδασις, εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν σαράντα ἢ τῶν πενῆντα ἡμερῶν. Σαρακοστὴ ἀληθινή. Καὶ ἠμποροῦσε μὲν *νἀρτυθῇ* κανείς, γέρων ἢ ἄρρωστος, καὶ νὰ φάγῃ κρέας ἀπὸ τὴν δευτέραν ἢ τὴν τρίτην ἑβδομάδα. Ἀλλοίμονον ὅμως εἰς ὁποιον ἐτολμοῦσε νὰ δώσῃ χορὸν ἢ συναυλίαν εἰς τὸ σπίτι του! Ἐκινδύνευε νὰ λιθοβοληθῇ!

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ποὺ σᾶς λέγω, τὰ ἴδια ἐγίνοντο καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Τὰ θέατρα π : χ : τὴν Σαρακοστὴν ἦσαν ὁλωσδιόλου ἀπηγορευμένα· καὶ αἱ ἄλλαι διασκεδάσεις ἐπίσης περιωρισμέναι. Ἀλλ' ἂν τὸ εὐσεβὲς πατροπαράδοτον ἔθιμον διατηρῆται ἀκόμη ἐν μέρει εἰς τὴν Ζάκυνθον, καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐν γένει, ὀφείλω ὅμως νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἰς τὴν πρωτεύουσαν κατηργήθη πρὸ πολλοῦ. Ἡ Σαρακοστὴ μας εἶνε πλέον τύπος ἁπλοῦς, ἁπλῆ «χρονικὴ διαίρεσις» ὅπως λέγομεν καὶ εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Κατήντησε νὰ μὴ διαφέρῃ διόλου ἀπὸ τὴν Ἀποκρηάν, παρὰ μόνον ὅτι τώρα δὲν μασκαρεύονται οἱ ἄνθρωποι. Εἰδεμὴ τὰ ἄλλα εἶνε τὰ ἴδια, ἢ σχεδὸν τὰ ἴδια : θέατρα, συναυλίαι, ἀπογευματινοί, χοροεσπερίδες, ὅλων τῶν εἰδῶν αἱ διασκεδάσεις. Καὶ ἡ ἐργασία ὀλίγη— ὅπως δὰ πάντοτε, — καὶ ἡ προσευχὴ ὀλίγη, καὶ ἡ νηστεία ὀλίγη, σχεδὸν μηδαμινή. Διότι ποῖος νηστεύει πέραν τῆς ἑβδομάδος ; Καὶ ποῖος ἀρνεῖται νὰ διασκεδάσῃ διότι εἶνε Σαρακοστή ; καὶ ποῖος προτιμᾷ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀπόδειπνον, παρὰ εἰς μίαν ἀπογευματινήν ;

Ἡ βαθμιαία αὐτὴ κατάργησις τῆς Σαρακοστῆς, ἡ ὁποία κοντεύει νὰ γίνῃ τελεία, μοῦ φαίνεται βέβαια πολὺ κακὸν πρᾶγμα, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ἀκόμη ὅτι δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἀσέβειαν ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν ἀνάγκην. Αἱ Ἀθῆναι εἶνε σήμερον μεγάλη πόλις καὶ ὀλίγον τι κοσμοπολιτική. Μέγα μέρος τῶν κατοίκων της εἶνε ξένοι, ἄνθρωποι περαστικοί, ταξειδιῶται, περιηγηταί. Αὐτοὶ θέλουν νὰ διασκεδάζουν εἰς πᾶσαν ἐποχήν, καὶ οἱ ἐντόπιοι ὡς φιλόξενοι, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τοῖς προσφέρουν διασκεδάσεις. Δι' αὐτὸ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, τὰς οὕτως εἰπεῖν διεθνεῖς, εἶνε δύσκολον νὰ τηροῦνται πιστῶς τὰ πατροπαράδοτα ἤθη καὶ ἔθιμα, καὶ προπάντων μία αὐστηρὰ Σαρακοστή, καταργοῦσα τὴν κρεωφαγίαν καὶ τὰς διασκεδάσεις. Μαζὶ μὲ τοὺς ξένους, παρασυρόμενοι χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, κρεωφαγοῦν καὶ διασκεδάζουν καὶ οἱ ἐντόπιοι. Ἄλλως τε ἡ νηστεία, τὴν ὁποίαν ὁρίζει ἡ Ἐκκλησία, θεσμὸς παλαιοτέρων χρόνων, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ὑγιέστεροι, ἰσχυρότεροι καὶ ἀντεῖχαν περισσότερον εἰς τὰς στερήσεις, σήμερον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τηρῆται αὐστηρῶς. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε συνειθισμένοι νὰ ζοῦν διαφορετικά, καὶ δὲν ἀντέχουν πλέον. Καὶ ἡ ζωὴ σήμερον εἶνε δυσκολωτέρα, καὶ ὁ ἀγὼν ἀπαιτεῖ δυνάμεις πολλάς, καὶ ὁ ἐργαζόμενος νυχθημερόν, ὁ μαθητὴς ὁ φορτωμένος τόσα μαθήματα, ὁ ἐπαγγελματίας ὁ ἔχων τόσας φροντίδας καὶ ὑποθέσεις, πρέπει νὰ τρώγουν καλὰ καὶ δυναμωτικά. Διότι ὅσα καὶ ἂν λέγουν οἱ φυτοφάγοι, δὲν παραδέχομαι ὅτι τὰ σαρακοστιανὰ εἶνε τονωτικώτερα ἀπὸ τὰ πασχαλινά. Ἀφίνω δὲ ὅτι εἶνε καὶ βαρύτερα, καὶ βλάπτουν τοὺς ἐξησθενημένους στομάχους.

Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ διαμαρτύρεσθε, ὅταν οἱ φιλόστοργοι καὶ προνοητικοὶ γονεῖς σας σᾶς ἐπιβάλλουν νὰ μὴ κρατῆτε ὅλην τὴν Σαρακοστήν. Καλὴ εἶνε καὶ ἡ νηστεία, ἀλλὰ μὲ μέτρον. Σαράντα ἢ πενῆντα κατὰ σειρὰν ἡμέραι π. χ. ἀποχῆς ἀπὸ τὸ κρέας, τὸ γάλα, τὸ βούτυρον, τὰ αὐγά, εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καταστρεπτικαὶ διὰ τὴν ὑγείαν ἑνὸς νεοῦ Ἀθηναίου, ὁ ὁποῖος δὲν ζῇ βέβαια τὴν ἀμέριμνον ζωὴν ἑνὸς ἀγρότου. Νομίζω ὅμως, ὅτι καὶ ἂν δὲν νηστεύωμεν τυπικῶς τώρα τὴν Σαρακοστήν, πρέπει νὰ νηστεύωμεν κατ' οὐσίαν. Νὰ ποφεύγωμεν δηλαδὴ κάθε ὑπερβολήν, καὶ εἰς τὸ φαγητὸν καὶ εἰς τὴν διασκέδασιν. Νὰ ἐργαζώμεθα περισσότερον, — μήπως τώρα δὲν εἶνε ἡ καθαυτὸ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας ; — καὶ νὰ προσευχώμεθα συχνότερα εἰς τὸν Θεόν, παρακαλοῦντες νὰ μᾶς συγχωρήσῃ τὰ πρῶτά μας σφάλματα καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ μὴν ὑποπέσωμεν εἰς νέα.

Αὐτὴ εἶνε ἡ Καλὴ Σαρακοστή, εἴτε νηστεύει κανεὶς εἴτε ὄχι.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Οἱ ἀγῶνες τοῦ Σαμονί.—Τὸ μονὸν ἔλκηθρον.—Τὸ Μπομπσλάϊχ.— Τὸ Σκί.

Τὸ Σαμονὶ (Chamonix) εἶνε μικρὸν χωρίον τῆς Ἄνω-Σαβοΐας παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Λευκοῦ Ὄρους. Οἱ κάτοικοί του δὲν ὑπερβαίνουν τοὺς τρισχιλίους. Ἀλλ' ἡ κοιλὰς τῆς Ἄρβης, ἡ περίφημος διὰ τοὺς παγῶνάς της, προσελκύει ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον περιηγητάς.

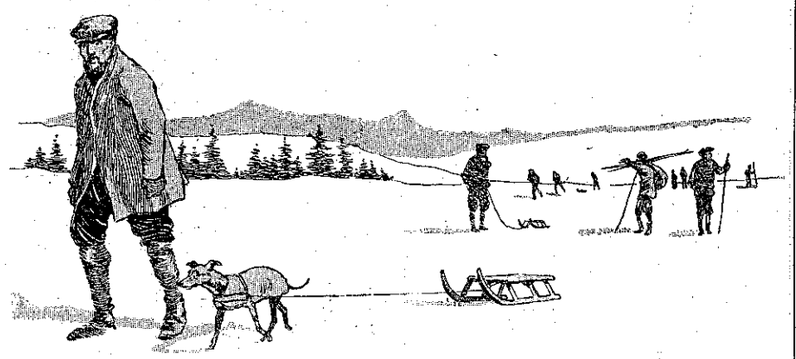

«Ἐκεῖ-πέρα καθένας ἔχει τὸ ἔλκηθρόν του...» (Σελ. 88, στ. β'.)

Ἄλλως τε τὸ Σαμονὶ εἶνε καὶ σταθμὸς τῶν Ἀλπινιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀναβαίνουν εἰς τὸ Λευκὸν Ὄρος. Ζωὴ καὶ κίνησις λοιπὸν εἰς τὸ χωρίον, καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαῖρι.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1908, εὑρισκόμενος κατὰ τύχην εἰς τὴν Ἑλβετίαν, ἐπῆγα εἰς τὸ Σαμονί, διὰ νὰ παρευρεθῶ εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τοῦ χειμῶνος, οἱ ὁποῖοι γίνονται ἐκεῖ κάθε χρόνον καὶ εἶνε περίφημοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅσον καὶ οἱ ἰδικοί μας Ὀλυμπιακοί.

Πῶς ἤθελα νὰ σᾶς εἶχα μαζί μου! Τί περίεργον καὶ ὡραῖον τὸ θέαμα! Γλυκὺς ἥλιος ἐχρύσονε τὰς χιονοσκεπεῖς πεδιάδας καὶ τοὺς παγῶνας τῶν γύρω βουνῶν, οἱ ὁποῖοι τὸ βράδυ, τὸ δειλινόν, ἐχρωματίζοντο μὲ ὅλα τῆς ἴριδος τὰ χρώματα. Ἀναρίθμητον πλῆθος περιηγητῶν καὶ *σπόρτσμαν* εἶχε συρρεύσῃ εἰς τὸ χωρίον, ἐκ τῶν ὁποίων μερικοὶ ἐνόμισαν καλὸν νὰ μεταμφιεσθοῦν εἰς Λάπωνας ἢ Ἐσκιμώους, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐξερευνήσουν τὸν Βόρειον Πόλον!

Ἔκαμνε κρύο; θὰ μ' ἐρωτήσετε. Ἄ μπᾶ! μικρὰ πράγματα... Καμμιὰ δωδεκαριὰ βαθμοὶ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν... Ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι κανεὶς δὲν τὸ ἐννοοῦσε, κανεὶς δὲν ἐκρύονε, ὡς ἐκ τοῦ θερμοῦ ζήλου μὲ τὸν ὁποῖον ἐγυμνάζοντο ὅλοι εἰς τὰ διάφορα *σπόρτ*, εἰς τὰς ἀθλητικὰς ἐκείνας παιδιὰς τοῦ χειμῶνος, αἱ ὁποῖαι διὰ τοὺς περισσοτέρους ἦσαν κάτι νέον καὶ ἄγνωστον: Τὸ μονὸν ἔλκυθρον (luge) τὸ *μπόμπ* (bob, ἢ bobsleigh). τὸ *σκί* (ski) . . .

— Ἔ, πῶς εἴπατε;

— Ἀλήθεια, δὲν εἶσθε ἐξοικειωμένος ἀκόμη μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις. Σᾶς εἶνε ἴσως ἄγνωστοι, ὅσον καὶ τὸ πρᾶγμα ποῦ ἐκφράζει καθεμία. Ἂς ἐπιθεωρήσωμεν λοιπὸν τὰ νέα αὐτὰ ὄργανα, καὶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος, ἂν τὸ λέγῃ ἡ καρδιά σας,—ἂν «βαστοῦν τὰ κότσια σας» —πηγαίνομεν ἐκεῖ μαζὶ καὶ συμπληροῦμεν τὴν θεωρητικήν μας διδασκαλίαν μὲ πειράματα ἐπὶ τόπου. Σύμφωνοι; ...

Λοιπόν, τὸ μονὸν ἔλκηθρον.

Φανταστῆτε ἕνα μικρούτσικον ἔλκηθρον, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἁπλοῦν δάπεδον, στηριγμένον ἐπὶ δύο ξυλίνων τόξων. Ἐκεῖ-πέρα καθένας ἔχει τὸ ἔλκηθρόν του, καὶ περιπατῶν τὸ σύρει ἀπὸ πίσω του, δεμένον μὲ σχοινάκι. Εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν ἀστειότατον τὸ θέαμα νὰ βλέπῃ κανεὶς σοβαροὺς ἀνθρώπους, ἡλικιωμένους κυρίους, νὰ περνοῦν σύροντες τὰ ἔλκηθρά των, σὰν παιδιὰ ποῦ σύρουν κανένα ξύλινον ἀλογάκι.

«Εἶνε μία μεγάλη ἀπόλαυσις νὰ γλυστρᾶτε ἔτσι...» (Σελ. 88, στ. γ'.)

Τώρα, διὰ νὰ μεταχειρισθῆτε τὸ μονὲν ἔλκυθρον, τὸ ἀνεβάζετε εἰς μίαν κλιτύν, καλοκάθεσθε ἐπάνω, σηκώνετε τὰ πόδια σας, καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ κυλήσῃ, νὰ πάρῃ τὸν κατήφορον, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον... τῆς βαρύτητος.

Ἐὰν ἰδῆτε ὅτι τρέχετε πάρα πολύ, κάμνετε *φρένο* μὲ τὰ πόδια σας, τὰ ὁποῖα σᾶς χρησιμεύουν ἐπίσης διὰ νὰ στρέφεσθε δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶνε μία μεγάλη ἀπόλαυσις, μία μεγάλη ἡδονὴ νὰ γλυστρᾶτε ἔτσι καὶ κάποτε νὰναπηδᾶτε εἰς τὸν ἀέρα, ὅταν τὸ ἔλκηθρόν σας προσκόπτῃ εἰς καμμίαν ἀνωμαλίαν τοῦ ἐδάφους. Ἐννοεῖται, ὅτι καμμιὰ φορὰ εἰμπορεῖτε νὰ πάρετε καὶ *τοῦμπαν*. Ἀλλὰ ἐπάνω εἰς τὸ ἀπαλὸν χιόνι, τὸ πέσιμον δὲν εἶνε καθόλου ἐπικίνδυνον. Θὰ σηκωθῆτε ἀμέσως, θὰ τιναχθῆτε σὰν σκυλάκι, καὶ θὰ ξανακαθήσετε.

Θέλετε τώρα νὰ κάμετε κάτι δυσκολώτερον, γυμναστικώτερον, ἀθλητικώτερον; Ἀντὶ νὰ καθήσετε ἁπλῶς εἰς τὸ ἔλκηθρόν σας, ξαπλώνεσθε ἐπάνω *μπρούμυτα*, στηρίζετε τὰ χέρια σας εἰς τὸ ἐμπρόσθιον πλευρὸν τοῦ δαπέδου, βγάζετε τὸ κεφάλι σας ἐμπρός, σηκώνετε τὰ πόδια σας ὀπίσω, καὶ ἔτσι δὲν ἔχετε καμμίαν συνάφειαν μὲ τὸ ἔδαφος. Ὡς *φρένον* καὶ ὡς *τιμόνι*, μεταχειρίζεσθε τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, μὲ τὰ ὁποῖα, ὁσάκις θέλετε, εἰμπορεῖτε νὰ πατήσετε εὐκόλως. Τὸ γύμνασμὰ αὐτὸ παρέχει μεγαλητέραν ταχύτητα ἀπὸ τὸ προηγούμενον, διότι τὸ σῶμα, καθὼς εἶνε ἐξηπλωμένον, δὲν παρουσιάζει μεγάλην ἀντίστασιν εἰς τὸν ἀέρα. Ἀλλ' εἶνε καὶ πλέον ἐπικίνδυνον. Ἐὰν συναντήσετε κανὲν ἐμπόδιον, κανὲν πρόσκομμα, μὲ τὸ κεφάλι πρῶτα-πρῶτα θὰ κάμετε τὴν γνωριμίαν του,— πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστον, οὔτε διὰ τὸ κεφάλι σας, οὔτε διὰ τὸ ἐπίλοιπον σῶμά σας.

Εἶνε λοιπὸν πολὺ διασκεδαστικὸν νὰ γλυστρᾷ κανεὶς μὲ τὸ ἔλκηθρον;

Ἐρωτήσατε καλλίτερα τὰ παιδία τοῦ Σαμονί, τὰ ὁποῖα, μόλις βγοῦν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, τρέχουν σὰν τρελλὰ νὰ κυ-

λισθοῦν ἀπὸ τὰ πλάγια τῶν πλησιεστέρων λόφων... Εἶμαι βέβαιος ὅτι προτιμοῦν αὐτὴν τὴν ἀσχολίαν ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς γραμματικῆς καὶ ἀπὸ τὴν λύσιν τῶν ἀριθμητικῶν προβλημάτων... Ὁπωσδήποτε, πρῶτα μανθάνουν νὰ τρέχουν μὲ τὸ ἔλκηθρον, καὶ ἔπειτα νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γράφουν. Εἶδα εἰς τὸ Σαμονὶ παιδάκια καὶ κοριτσάκια ὄχι ὑψηλότερα ἀπὸ τὲς μπόττες μου, τὰ ὁποῖα ἐκατρακυλοῦσαν τὸν στίβον ὅπως οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες των. Ἓν ἀπὸ αὐτὰ μάλιστα, — δὲν θὰ ἦτο μεγαλήτερον ἀπὸ πέντε ἐτῶν,—ὀλίγον ἔλειψε νὰ προσκόψῃ εἰς τὸ πόδια μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἔτρεχε μὲ τὴν μεγαλητέραν ταχύτητα. Ποιὸς ξέρει τί θὰ ἐπάθαινα, ἢ τί θὰ ἐπάθαινε. Νομίζετε ὅμως ὅτι ἐταράχθη; Μὰ καθόλου!

(Ἕπεται συνέχεια) Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

ΔΑΝΙΗΛ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ PITROIS]

Α'.

Καλέ, ἀλήθεια εἶνε αὐτὰ ποῦ μοῦ διηγήθη πρὸ ὀλίγου ὁ μπάρμπα-Ἀμβρόσιος; ἢ παραμύθια;..

Ὁ νέος μας συμμαθητής, ὁ «καινούργιος», αὐτὸς ποῦ ὁ κ. Ἐπιμελητὴς μᾶς τὸν παρέστησεν ὡς μέλλοντα νὰ μᾶς «βάλῃ κάτω», νὰ μᾶς κατατροπώσῃ ὅλους,—εἶνε, λέγει, ἕνα πτωχὸ παιδί, σχεδὸν ζητιανάκι, τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται εἰς τὸ Λύκειον ἀπὸ ἐλεημοσύνην, ὡς ὑπότροφος κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τίνος φιλανθρώπου πλουσίου ἢ ποίας Κοινότητος.

Ὄχι δά!..

Ἂν θἄρχιζαν τώρα νὰ δέχωνται καὶ εἰς τὸ ἀριστοκρατικόν μας Λύκειον τὸν τυχόντα, κάθε πτωχόπαιδο ποῦ ἔμαθε δύο γράμματα εἰς τὰ θρανία τοῦ δημοτικοῦ Σχολείου ἢ τῆς Σχολῆς τῶν ἀπόρων,—καλὴ μέρα!

Τί διάβολο! Ἐδῶ-μέσα γνωριζόμεθα ὅλοι. Εἴμεθα παιδιὰ καλῶν οἰκογενειῶν. Δὲν μοῦ φαίνεται πῶς ἐκπίπτω ἐγώ, ὁ Φαβιανὸς δὲ Λουβίλ, ὁ υἱὸς τοῦ μεγαλειτέρου τραπεζίτου τῆς Ἐπαρχίας, ὅταν συναγωνίζωμαι μὲ τὸν Σουπλιζῶν, τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας εἶνε δικηγόρος, ἢ ὅταν νικῶ εἰς τὸ *φουτ-μπὸλ* τοὺς κληρονόμους πῶν ἰατρῶν καὶ τῶν συμβολαιογράφων τοῦ τόπου,— ἔστω, ἐπιτέλους, καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἐργοστασιαρχῶν, τῶν ὁποίων αἱ ὑψηλαὶ καπνοδόχοι καταστρέφουν τὴν ὡραιότητα τῆς ἐξοχῆς μας!..

Ἀλλὰ ὄχι καὶ μ' ἕνα πτωχόν, μ'ἕνα ἄγνωστον ὑπότροφον!..Ἀλήθεια, μπάρμπα Ἀμβρόσιε, εἶσαι βέβαιος;

Ὁ ἐπιστάτης τοῦ ἀριστοκρατικοῦ Λυκείου βγάζει τὴν σκούφιαν του πρὸς ὅλον τὸ Σχολεῖον. Καὶ ὅμως,—ἐξηγήσατέ το ὅπως θέλετε,—ὁ πατέρας μου, εἰς τὸ τέλος κάθε τριμηνίας, λαμβάνει πάντοτε τοὺς καλλιτέρους Ἐλέγχους, καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς μου δὲν τολμᾷ νὰ μοῦ διαφιλονεικήσῃ τὰ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα παίρνω κάθε χρόνον.

Δύο σκλάβους ἔχω προπάντων, ἐπὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν ὁποίων εἰμπορῶ νὰ βασίζωμαι ἀπολύτως.

Ὁ πρῶτος εἶνε ἡ «Ἐφημερὶς» ποῦ σᾶς εἶπα, ὁ Ἐπιστάτης μας, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀγοράζει κρυφὰ γλυκίσματα, ἐφημερίδας, σιγάρα κτλ. καὶ ὁ ὁποῖος κερδίζει ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερον αὐτὸ ἐπάγγελμα ἐπικύρωσιν τῶν λόγων του. Τὴν σπουδαίαν αὐτὴν εἴδησιν τὴν γνωρίζει ἀπὸ τὸν κ. Ἐπιμελητήν, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὸν κ. Διευθυντὴν νὰ τὴν λέγῃ εἰς τὸν κ. Ζωμάρ, τὸν καθηγητὴν τῶν Ἑλληνικῶν. Ἄρα καμμία ἀμφιβολία...

Καὶ ὁ μπαρμπα-Ἀμβρόσιος, ἡ «Ἐφημερὶς», καθὼς τὸν ἔχουμε βγάλῃ, ἀπομακρύνεται ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ μᾶς ἔκαμαν τὰ «νέα» του.

Θεωροῦμαι προσωπικῶς προσβεβλημένος. Διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος καὶ ὁ κυριώτερος μαθητὴς τοῦ Λυκείου. Ὑῖὲς τραπεζίτου! Φαντασθῆτε πόσην ἐπιρροὴν ἐξασκῶ καὶ πόσον μὲ περιτριγυρίζουν ὅλοι.

Βεβαίως, οἱ καθηγηταί μου δὲν ἀγνοοῦν ὅτι εἶμαι ἕνας ἠλίθιος, ἕνας φαντασμένος, ἕνας ὀκνηρός, καί, μὲ ὅλα τὰ δεκαπέντε μου χρονάκια, ἕνας ἀμαθὴς ποῦ δὲν ἔχει τὸν ὅμοιόν του εἰς καμμιὰ δωδεκαριὰ φράγκα τὸν μῆνα,— χωριστὰ ποῦ μοῦ τρώγει ἢ μοῦ πίνει πάντοτε τὰ μισὰ γλυκίσματα ἢ σιγάρα, καὶ ποῦ διαβάζει πρῶτος τὰς ἐφημερίδας μου . . .

«Τὴν σπουδαίαν αὐτὴν εἴδησιν τὴν γνωρίζει ἀπὸ τὸν κ. Ἐπιμελητήν...» (Σελ. 89, στ. β'.)

Ὁ ἄλλος εἶνε ὁ συμμαθητής μου Λασσάλ, τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας ἐπλούτησεν ἄγνωστον πῶς, καὶ ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι θέλει νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη του . . .

Γνωρίζω ὅτι εἶνε ψεύστης καὶ ἀνειλικρινής, τὸν περιφρονῶ κατὰ βάθος, καὶ ὅμως κολακεύομαι, ὑπερηφανεύομαι πολὺ ὁσάκις χειροκροτῇ καμμίαν μου «ἐξυπνάδαν». Καὶ εἰς καθε τι ποῦ κάμνω, ἡ ἐπιδοκιμασία του μοῦ εἶνε ἀναγκαία διὰ νὰ καταπνίγῃ κάποιαν φωνὴν ἐσωτερικήν, ἡ ὁποία μ' ἐνοχλεῖ κάποτε, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἐπιτέλους θὰ τὴν κάμω νὰ σωπάσῃ . . .

Ὁ Λασσὰλ εἶνε ὁ μεσάζων μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς μητρός μου· —διότι ἐκεῖ, εἰς τὸ σπίτι μου τὸ ἴδιον, ἐσπάρηκατ' ἀρχὰς ὁ ὀλέθριος σπόρος, ὁ ὁποῖος ἐφύτρωσε μέσα μου τόσον καλά...

Ὄχι, ὁ πατέρας μου, ἄ, ὄχι! Αὐτὸς εἶνε ἡ εὐθύτης, ἡ χρηστότης, ἡ καλωσύνη προσωποποιημένη. Δι' αὐτὸν ἕνας τίμιος ἄνθρωπος ἀξίζει ὅσον κ' ἕνας ἄλλος τίμιος ἐπίσης, ἀδιάφορον ἂν ὁ ἕνας στέκεται εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆν κοινωνικῆς κλίμακος, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν τελευταίαν.

Ἡ μητέρα μου ὅμως, ἡ καϋμένη μου, ἡ μητέρα μὲ τὴν τυφλήν της στοργήν, αὐτὴ μὲκαμε νὰ πιστεύσω ὅτι εἶμαι *κάτι τί*, ὄν ὑπέρχον, ἐξαιρετικόν, καὶ ὅτι ὅσοι μ' ἐπεριστοίχιζαν, μόλις καὶ μετὰ βίας ἦσαν ἱκανοὶ νὰ λύσουν τὸν ἰμάντα τῶν ὑποδημάτων μου...

Βεβαίως ἀγαπᾷ καὶ τὴν Ἀλίκην, τὴν μεγάλην μου ἀδελφήν, ποῦ ὑπανδρεύθη πρὸ δύο ἐτῶν, ἀγαπᾷ καὶ τὴν μικρούλαν Λότταν, ποῦ ἀριθμεῖ μόλις ἑπτὰ ἀνοίξεις,- ἀλλὰ τί εἶνε τὰ κορίτσια ἐμπρὸς εἰς τὸν γυιόκα της, τὸν Φαβιανό της!..

Νομίζω, ἀλήθεια, ὅτι εἰς τὴν καρδιάν της καὶ αὐτὸς ὁ πατέρας μου κατέχει δευτερεύουσαν θέσιν, ἀφότου ἦλθεν εἰς

τὸν κόσμον αὐτὸ τὸ *θαῦμα*—τὰ μοῦτρά μου!..

Ὅταν ὁ πατέρας μου ἀντελήφθη τὸ κακὸν ποῦ μοῦ ἔκαμνεν ἡ ἀσύνετος ἀγάπη της, ἠθέλησε νὰ τὸ διορθώσῃ.

Ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά.

Τὸ Σχολεῖον ἀντί, καθὼς ἤλπιζε, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἰατρικόν, δὲν ἔκαμεν ἄλλο παρὰ νὰ μὲ χειροτερεύσῃ.

Ἡ μητέρα μου ἦτο τόσον κομψή, ὅταν ἤρχετο πρὸς ἐπίσκεψίν μου, καὶ ἡ ἁμαξά μας ἔκαμνε τόσην ἐντύπωσιν ὅταν ἐσταματοῦσεν ἀπέξω ἀπὸ τὸ Σχολεῖον! Κ' ἐγὼ ἐφούσκονα σὰν τὸ διάνο...

Μοῦ ἔφθασαν ὀλίγαι ἡμέραι διὰ νὰ *βεβαιωθῶ περὶ* τῆς ὑπεροχῆς μου καὶ τῆς κυριαρχίας μου εἰς ὅλον τὸ Σχολεῖον, εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὸν κοιτῶνα, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν δρόμον, διότι ὁ κ. Ἐπιμελητὴς ἐμὲ πάντοτε συνεβουλεύετο ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ περιπάτου.

Οἱ καθηγηταὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφάνησαν ὀλιγώτερον πειθήνιοι καὶ ἠρνήθησαν νὰ κύψουν τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς παντοδυνάμου θελήσεώς μου. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως «συνεμορφώθησαν» καὶ αὐτοί.

Καὶ νὰ τώρα, ἔξαφνα-ἔξαφνα, εἰς τὸ Λύκειον τὸ ὁποῖον ἐτίμων διὰ τῆς παρουσίας μου, ἐπρόκειτο νὰ δεχθοῦν ἕνα πτωχὸν ὑπότροφον.

Ἄ, ἦτο *πάρα πολύ*! Καὶ θὰ τοὺς ἔδειχνα ἐγὼ ἂν τὸ ἀριστοκρατικόν μας Σχολεῖον ἦτο διὰ ζητιανάκια!..

Β'.

...Τὸν βλέπω ἀκόμη εἰσερχόμενον εἰς τὸ περίπτερον τοῦ κήπου, ὅπου ἡ βροχὴ μᾶς ἠνάγκασε νὰ ζητήσωμεν καταφύγιον.

Τὰ γαλανά του μάτια, μελαγχολικὰ καὶ γλυκά, περιέτρεξαν τοὺς ὁμίλους μας καὶ ἐσταμάτησαν εἰς ἐμέ, τὸν μεγαλήτερον βεβαίως καὶ τὸν καλλίτερον...

Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἦτο ἱκανὸν νὰ συγκινήσῃ καὶ πέτραν. Τὰ πάντα ὑπῆρχον εἰς αὐτό: δάκρυα ἀποχωρισμοῦ μόλις στεγνωμένα, φόβοι περὶ τοῦ μέλλοντος, αἴτησις προστασίας, φιλίας...

Ἀλλὰ ἕνας ὑπότροφος!..

Ἐπῆρα τὸ περιφρονητικώτερον ὕφος μου καὶ ἀπεμακρύνθην, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τοὺς πιστούς μου δορυφόρους.

Τὸ παιδί ἐνόησε τὰς διαθέσεις μου· ἡ τρυφερὰ ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξηλείφθη ἀμέσως· καὶ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνῷ ἐγὼ ἐκρυφομιλοῦσα μὲ τοὺς ἄλλους καὶ ἐκάγχαζα.

— Τώρα νὰ ἰδῆτε, τοὺς εἶπα, εἰς τρόπον ὥστε ὁ «νέος» νὰ μὴ χάσῃ οὔτε μίαν μου λέξιν,— τώρα νὰ ἰδῆτε πῶς μεταχειρίζονται αὐτοὺς τοὺς ζητιάνους.

— Παιδί, ἔλα 'δῶ!..

Καὶ μὲ ὑπεροπτικὸν ὕφος, διέταξα:

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η "ΑΝΤΙΓΟΝΗ,,

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

(Τέλος· ἴδε σελ. 78.)

Ἡ οἰκία ὅλη, ὅπου ὁ *θίασος* ὁλόκληρος εὑρίσκεται διανεμημένος εἰς διάφορα δωμάτια, ἀντηχεῖ ἀπὸ φαιδρὸν ἀλαλητόν. Εἶνε ὁ βόμβος μιᾶς ἐργατικῆς καὶ εὐτυχοῦς κυψέλης. Αἱ ταπειναὶ ζηλοτυπίαι, αἱ στιγμιαῖαι ἐγθρότητες ἐλησμονήθησαν. Καθεὶς συλλογίζεται τώρα μόνον τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κοινῆς ἐπιχειρήσεως, τὴν ὁποίαν θέλει νὰ ἐξασφαλίσῃ καταβάλλων πᾶσαν τὴν δυνατὴν προσπάθειαν.

Ὁ *ἐμπρεζάριος* ἐνδύει τοὺς νέους ἐρασιτέχνας. Μία χαριτωμένη κόρη, ἡ ὁποία δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ ρόλον, προθυμοποιεῖται νὰ βοηθῇ τὰς φίλας της· ἐδῶ δένει ἕνα φιόγκον, ἐκεῖ διορθόνει μίαν ζώνην, ἀλλοῦ σιάζει μίαν περρούκαν ἢ στερεόνει μίαν γενειάδα ἀτελῶς κολλημένην εἰς ἕνα νεαρὸν προσωπάκι...

Ἡ θύελλα ἐκόπασε. Οἱ προσκεκλημένοι ἀνέβησαν τὸν λόφον ὑπὸ αἴθριον οὐρανόν. Οἱ ἀραιοὶ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἐκλείσθησαν ὅλοι εἰς τὰς σκοτεινάς των οἰκίας. Εἶνε ὥρα νάρχίσῃ ἡ παράστασις. Ἰδού, οἱ ἠθοποιοὶ καταβαίνουν· εἰσέρχονται εἰς τὴν τραπεζαρίαν, αὐτοσχεδίως *μεταβληθεῖσαν εἰς φουαγέ*· εἶνε ζωηρότατοι, περιχαρεῖς, ἐνῷ οἱ θεαταὶ εὑρίσκουν τὴν προσδοκίαν κάπως μακράν. Ἡ κυρία Δωροθέα φέρνει εἰδήσεις: «Δὲν ἐντύθηκε ἀκόμη ὁ Κρέων...»

Τελοσπάντων! τὰ τρία κτυπήματα, τὰ ὁποῖα κατὰ παράδοσιν, εἰς ὅλα τὰ θέατρα, ἀποτελοῦν τὸ *σύνθημα* τῆς ἐνάρξεως τραντάζουν τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Ἐλαφρὸς θροῦς ἀκούεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, καὶ εὐθύς, δύο λευκοφόροι νεάνιδες παρουσιάζονται ἐπὶ τῆς ἐξέδρας. Ἡ Ἀντιγόνη διηγεῖται εἰς τὴν ἀδελφήν της Ἰσμήνην τὸ νέον δυςτύχημα τὸ ὁποῖον ἐπῆλθε νὰ τὰς πλήξῃ: τὴν προτεραίαν ὑπὸ τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἀργείων, οἱ δύο ἀδελφοί των συνεπλάκησαν, ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύο, ὁ δὲ Κρέων, ὁ θεῖός των καὶ βασιλεύς, ἀπηγόρευσε νὰ θάψουν τὸν Ἐτεοκλέα, ὡς προδότην τῆς πατρίδος. Κατόπιν ἡ νεᾶνις ἀναγγέλλει τὴν ἀπόφασιν ποῦ ἔλαβε νὰ κηδεύσῃ τὸν ἀτυχῆ ἀδελφόν της, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ θρηνεῖ παρ' ὅλην του τὴν προδοσίαν...

Ἡ πρώτη αὐτὴ σκηνὴ ἀφίνει ἀρκετὰ ψυχρὸν τὸ ἀκροατήριον· οὔτε αἱ ἐρασιτέχνιδες ποῦ ἀπαγγέλλουν, οὔτε οἱ προσκεκλημένοι ποῦ ἀκούουν, συγκινοῦνται ἀπὸ τὴν παλαιὰν αὐτὴν ἱστορίαν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει μεγάλον ἐνδιαφέρον.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Κρέων. Μὲ τὴν ἐμφάνισίν του, τὰ πάντα μεταβάλλονται διὰ μιᾶς. Φέρει χιτῶνα κεντημένον μὲ κρίνους καὶ μανδύαν ἐρυθρὸν διηνθυσμένον ὁμοίως, μὲ κυματίζουσαν γενειάδα καὶ μὲ σκῆπτρον μακρόν, εἶνε τῳόντι ὁ βασιλεὺς ἐν ὅλῳ του τῷ μεγαλείῳ. Πόσον δύςκολον ἦτο πραγματικῶς νὰ γίνῃ ὅλη ἐκείνη ἡ ἐνδυμασία, καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ κοσμήματα νὰ ἑτοιμασθοῦν καὶ νὰ φορεθοῦν! Τώρα δὲν ἀποροῦσε κανεὶς ἂν ἤργησε νὰ ἐνδυθῇ ὁ Κρέων. Ἀλλὰ μὲ τὸν Κρέοντα τὸ δρᾶμα ἐμψυχοῦται εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, παίρνει ζωήν. Παίζει φυσικώτατα καὶ συγχρόνως δυνατά. Ἔπειτα τί μεγαλοπρεπὴς ποῦ εἶνε ὁ ρόλος του! Εἰς μάτην ὁ χορὸς τῷ ὑπενθυμίζει τὴν νεότητα τῆς Ἀντιγόνης καὶ ἐπικαλεῖται τὴν εὐσπλαχνίαν του· εἰς μάτην ὁ Αἵμων, ὁ υἱός του, προσπαθεῖ νὰ μαλάξῃ τὸν πατέρα του ὑπὲρ τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ. Τίποτε δὲν κάμπτει τὴν ἀγρίαν ἐκείνην θέλησιν: Ἡ Ἀντιγόνη παρήκουσε, παρέβη τὸν νόμον, καὶ θὰ κλεισθῇ εἰς τὸν τάφον ζωντανή.

Τὸ ἀκροατήριον, δεσμευμένον πλέον, παραβλέπει καὶ δὲν γελᾷ μὲ μερικὰς ἀτελείας. Οἱ φύλακες παραδείγματος χάριν, εἶνε τυλιγμένοι μὲ τραπεζομάνδηλα, ἀρκετὰ μακρυὰ ἐμπρός, ἀλλὰ πολὺ κοντὰ ἀπὸ πίσω· οἱ γέροντες, ὑπὲρ τὸ δέον χαμηλοὶ καὶ κάθε ἄλλο παρὰ μεγαλοπρεπεῖς, στηρίζονται εἰς μεγάλας βακτηρίας, αἱ ὁποῖαι ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται σκουπόξυλα. Ἀλλὰ καμμία λεπτομέρεια δὲν κινεῖ πλέον τὴν ἱλαρότητα.

Καὶ ἔρχεται τώρα ἡ μεγάλη σκηνὴ τοῦ τέλους, ὅταν ὁ Κρέων θρηνεῖ ἐν τῷ μέσῳ δύο πτωμάτων, ἀφ' ἑνὸς τοῦ υἱοῦ του, ὁ ὁποῖος ηὐτοκτόνησε διὰ νὰποθάνῃ μαζὶ μὲ τὴν Ἀντιγόνην, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς συζύγου του Εὐριδίκης, ἡ ὁποία δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιζήσῃ τοῦ Αἵμονος. Τὸ δρᾶμα γίνεται σπαραξικάρδιον. Ὁ σκληρὸς τύραννος δὲν εἶνε πλέον παρὰ ἕνας δυστυχὴς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κλαίει γοερῶς. Ἡ συγκίνησις τῶν θεατῶν κορυφοῦται· εἶνε καιρὸς νὰποχωρήσουν οἱ ἠθοποιοί, συναποκομίζοντες τὰς θλιβερὰς ἀναμνήσεις ἑνὸς τραγικοῦ παρελθόντος.

Ὁ θίασος ἐμφανίζεται καὶ πάλιν, καὶ τὰ συγχαρητήρια διασταυροῦνται μὲ τὰς ἐρωτήσεις. Αἱ μητέρες ἐπαναβλέπουν μετὰ χαρᾶς τὰ ἀληθινὰ προσωπάκια τῶν θυγατέρων των μετὰ τὴν στιγμιαίαν μεταμόρφωσιν.

— Ὡραῖα ἔπεσες τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου! λέγει μία.

— Μὴν ἐκρύονες στὴ σκηνή; ἐρωτᾷ μία ἄλλη.

— Ὁ υἱός σας ἔχει μέγα τάλαντον! λέγει ἕνας κύριος πρὸς τὸν πατέρα τοῦ

Κρέοντος. Δὲν ξέρετε πῶς τὸν ἐθαύμασα!

— Μάλιστα, κυρία, ἐξηγεῖ ἡ μητέρα τοῦ νέου, ὑμεῖς ἐρράψαμε κ' ἐκεντήσαμε τὴ φορεσιά του, αἱ ἀδελφαί του καὶ ἐγώ, ἀλλὰ μόνος του ἔκαμε τὴν περρούκαν καὶ τὴν ἔβαψε μαύρην. Τὰ κοσμήματα ποῦ εἴδατε εἶνε... βαλανίδια, ποῦ τὰ ἐμάζεψε ἀπὸ τὸ δάσος καὶ τὰ ἐχρύσωσε μόνος του.

Μετὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην σπατάλην τῶν εὐγενῶν ἢ παθητικῶν χειρονομιῶν, μετὰ τὰς κραυγάς, τοὺς στεναγμοὺς καὶ τοὺς θρήνους ἐκ μέρους τῶν ἠθοποιῶν, μετὰ τὴν προσήλωσιν καὶ τὰ χειροκροτήματα ἐκ μέρους τῶν θεατῶν, καθεὶς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς δυνάμεις του. Τὸ *τέϊον*, τὸ γάλα καὶ ἡ σοκολάτα ρέουν ποταμηδὸν· βουνὰ πλακουντίων καὶ γλυκυσμάτων διαλύονται' κ' ἐξαφανίζονται· καὶ ἡ ἑσπερὶς τελειόνει εὐθύμως μὲ παιγνίδια καὶ μὲ γέλια.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ ἐξέδρα ἀποσυντίθεται, ὁ βωμὸς τοῦ Βάκχου ἀπογυμνοῦται καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀποθήκην, τὰ σκεπάσματα τῶν καναπέδων καὶ τὰ χαλιὰ καταλαμβάνουν πάλιν τὰς θέσεις των, καὶ ἡ μεγάλη αἴθουσα ἀναλαμβάνει τὴν συνήθη της ὄψιν. Ἔπειτα, αἱ οἰκογένειαι, αἱ παραβερίζουσαι εἰς τὸ χωρίον, ἐπιστρέφουν εἰς τὰς πόλεις· τὰ παραθυρόφυλλα τῆς ἐπαύλεως κλείονται, ἡ ἀτραπὸς τοῦ λόφου γίνεται πάλιν ἔρημος καὶ σιωπηλή. Τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ὡς φαίνεται.

Μετὰ τρεῖς μῆνας, οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι καὶ ἄλλοι ἀκόμη πολλοί, ἦσαν συνηγμένοι εἰς ἑορτὴν ἄλλου εἴδους... Ὁ παλαιὸς Σοφοκλῆς ποτὲ δὲν θὰ ἐφαντάσθη, ὅτι μία τραγῳδία του, παιζομένη εἰκοσιτέσσαρας ὅλους αἰῶνας μετὰ τὴν πρώτην της ἐμφάνισιν, θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα... ἕνα γάμον! Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἠθοποιοὶ καὶ οἱ θεαταὶ τῆς *Ἀντιγόνης* τὸν εἶχαν προείπῃ ἐκ συμφώνου ὅλοι, ἡ εἴδησις ἔγινε δεκτὴ μὲ ὅλως ἰδιαιτέραν χαράν.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Dupin de Saint-André]

ΕΡΗΜΟΣ ΜΥΛΟΣ

Ἐκεῖ 'στὴ ῥάχι τοῦ βουνοῦ
Στὸ ρημωμένο μῦλο,
Σιγὰ-σιγὰ σωριάστηκε
Τὸ κίτρινο τὸ φύλλο.

Πόσες φορὲς τὸ βραδυνό,
Ποῦ 'πέρασα κοντά του,
Ὁ γκιώνης δὲν ἐκούρνιασε
Στ' ἀκίνητα φτερά του!

Πόσες φορὲς δὲν κύτταξα
Τὸν ἥσκιο του ἀπὸ πέρα,
Νὰ στρέφεται 'στὰ πόδια του
Καὶ νὰ μετράῃ τὴ 'μέρα!...

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ θέατρον, ὁ Κουφιοκεφαλάκης στέκεται ὄρθιος ἐμπρὸς ἀπὸ ἕνα κύριον, τὸν ὁποῖον ἐμποδίζει νὰ βλέπῃ. Ὁ κύριος τοῦ λέγει μὲ εὐγένειαν:

— Κάθησε κάτω, σὲ παρακαλῶ, παιδί μου.

— Εὐχαριστῶ, ἀπαντᾷ ὁ Κουφιοκεφαλάκης, δὲν εἶμαι κουρασμένος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ποδάρκους Ἀχιλλέως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Το διήγημά σου μοῦ ἤρεσε πολύ, ἀγαπητή μου *Ἀθηνᾶ Α. Χριστοδούλου*, καὶ ὡς θέμα καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ δημοσιεύσω, διότι μοῦ τὸ ἀπαγορεύει ὁ Κανονισμός. Ποτὲ δὲν δημοσιεύω ἔργα συνδρομητῶν μου, οὔτε εἰμπορῶ νὰ κάμω ἐξαίρεσιν δι' ἕν καλόν, ὅπως τὸ ἰδικόν σου, διότι καθένας τὸ ἰδικόν του νομίζει καλλίτερον ἀπ' ὅλα, καὶ θὰ εἶχα ἀπαιτήσεις καὶ παράπονα ἐκ μέρους ὅλων.

Ἔλαβα, *Ἔγγονε Αὐτοκράτορος*, καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα. Ὄχι, αἱ λευκαὶ λέξεις εἶνε ἀκριβῶς δώδεκα. Τὸ νέον μου μυθιστόρημα θὰ σοῦ ἀρέσῃ καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸ «Ἡ Πατρὶς ἐν Κινδύνῳ». Θὰ ἤρχιζεν ἀπὸ σήμερον, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἕτοιμοι ἀκόμη αἱ εἰκόνες. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰπολαύσετε τὸν σύντομον ἀλλ' ὡραιότατον «Δανιήλ».

Ἔκαμες πολὺ καλά, φιλτάτη *Σ. Πατρ.* νὰ λάβῃς μέρος *μὲ θάρρος* εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Ποτὲ δὲν κυττάζω ἂν ὁ διαγωνιζόμενος εἶνε συνδρομητὴς παλαιὸς ἢ νέος, τρίμηνος ἢ ἐτήσιος. Κυττάζω μόνον ἂν τὸ ἔργον ποῦ μοῦ στέλλει εἶνε καλόν.

Μὲ πολλὴν χαράν μου, *Νικόλαε Κ. Σκ.* ἀνέγνωσα τὰς ὡραίας ἐντυπώσεις σου ἐκ τῶν τελευταίων μας φυλλαδίων καὶ εἶδα μὲ πόσην ἀγάπην καὶ προσοχὴν τὰ παρακολουθεῖς ὅλα. Τὸ μόνον ποῦ ἔχω νὰ σοῦ παρατηρήσω, εἶνε ὅτι κάμνεις μερικὰ ὀρθογραφικὰ λάθη ἀπὸ ἀπροσεξίαν. Πρόσεχε ὅταν γράφῃς· εἶνε πράγματα ποῦ τὰ ξεύρεις ἀφεύκτως.

Τὰ καρναβάλια, *Αἱματοκυλισμένη Χώρα*, εἶνε ξενικὴ λέξις, καὶ παράγεται ἀπὸ τὸ λατινικὸν carne vale, ἤτοι χαῖρε κρέας. Ἑλληνικά, καθὼς ξεύρεις, τὸ ἴδιον πρᾶγμα λέγεται 'Απόκρεως. Εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ προπάντων εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἡ περίοδος αὐτὴ τῶν διασκεδάσεων ἐπροσωποποιήθη διὰ τοῦ Καρναβάλου, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰςήχθη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἔθιμον, πρῶτα-πρῶτα εἰς τὴν Ἑπτάνησον.

Ἀρχαῖε Σπαρτιάτα, εἶδες βέβαια ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνέκρινα. Ναί, τὰ Εὔσημα τῆς Ἀλληλογραφίας κατηργήθησαν καὶ ἔμειναν μόνον τὰ Εὔσημα τῶν Διαγωνισμῶν. Ἡ κυρὰ-Μάρθα εἶνε τώρα στὸ χωριό της. Εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἔχω ἄλλο προσωπικόν, τὸ ὁποῖον θὰ γνωρίσῃς ὅταν θὰ γίνῃ ἡ 27 Κυριακή.

Ὄχι, *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου*, συνδρομήτριαν μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω. Ἀλήθεια ἐφοβεῖσο τόσον πολὺ ὅτι θὰ γίνῃ σεισμὸς καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπως ἔγινεν εἰς τὴν Μεσσήνην; Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ πιστεύῃς ἄλλην φορὰν τοιούτου εἴδους προφητείας.

Ταπεινὲ Κύριε, τὰς ἐπιστολάς σου λαμβάνω τακτικά, ὥστε δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ τὰς στέλλῃς ἐπί συστάσει. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι εἰς ὅλας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ ἀπαντῶ ἐκτενῶς. Ὁ χῶρος τῆς Ἀλληλογραφίας δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Ἀλλὰ καὶ ἐκτενῶς ὅταν δὲν σοῦ ἀαντῶ, πάντοτε ἔχεις ὀλίγας λέξεις εἰς τοὺς Ἀσπασμούς.

Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά, *Ἔλαφε τῆς Αἰγύπτου*. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ ἄριστα τῶν χειμερινῶν ἐξετάσεων. Ὅταν θελῃ κανείς, πάντοτε εὑρίσκει καιρόν. Ἔτσι κ' ἐγὼ εὑρίσκω καιρὸν νὰ διαβάζω ὅλα τὰ γράμματα ποῦ μοῦ στέλλουν οἱ φίλοι μου, χωρὶς νὰ παραλείπω οὔτε γραμμήν. Τὸ ὅτι δὲ τοὺς ἐνθυμοῦμαι ὅλους μὲ τὰ ὀνόματά των, αὐτὸ ἀποδίδω εἰς τὴν πολυχρόνιον συνήθειαν. Φίλησέ μου τὸν Ἀντωνάκην.

Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ, *Καλλιτεχνικὴ Ψυχή*· γράφε μου σὺ ὅσον συχνὰ ἠμπορεῖς, καὶ μὴ σὲ μέλῃ πόσα γράμματα λαμβάνω.

Μυροβόλον Ἴον, πολὺ ὡραία ἡ ἰδέα σου νὰ μετεμφιεσθῇς εἰς Ἰαπωνέζαν. Καὶ τῶν ἄλλων φίλων μας αἱ μετεμφιέσεις ὡραιότατα. Πολὺ μ' ἐφαίδρυνεν ἡ ἐπιστολή σου.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ὁ *Ἔγγονος Αὐτοκράτορος*: «Τὸ σπαθί μου φαίνεται ὅτι ἔχει ἀκονισθῇ γιὰ καλὰ ἀφοῦ κόβει καὶ κόβει ἀκαταπαύστως. Τί χαρὰ ποῦ ἔχω ὅταν συναισθάνομαι ὅτι κ' ἐγὼ μὲ τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις συνετέλεσα εἰς τὸ νὰ αὐξηθῇ κατά τι ἡ κυκλοφορία τῆς ἀγαπητῆς Διαπλάσεως...» Πόσοι ἔχουν τὴν ὡραίαν αὐτὴν συναίσθησιν τοῦ *Ἔγγονου Αὐτοκράτορος*, ἡ ὁποία τὸν κάμνει εὐτυχῆ;

Τὸ ἐρχόμενον φυλλάδιον, ἐλπίζω, ὅτι θὰ εἶνε δωδεκασέλιδον. Θὰ περιέχῃ πολλὰ ὡραῖα πράγματα, καθὼς καὶ τὴν λύσιν τοῦ Προβλήματος τῶν Συνδυασμῶν, τὴν ὁποίαν τόσον ἀυπομόνως περιμένουν ὅσοι ἦσαν συνδρομηταὶ καὶ πέρυσι. Ἀλλὰ μὴ λησμονῆτε καὶ τὸ Ξεσπάθωμα. Πρέπει νὰ ξεσπαθώνετε, διὰ νὰ μοῦ παρέχετε τὰ μέσα νὰ ἐκδίδω συχνὰ δωδεκασέλιδα φύλλα.

ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» τῆς 10 Φεβρουαρίου, ἐδημοσιεύθη τὸ ἑξῆς Βασιλικὸν Διάταγμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ.

Εὐδοκοῦμεν ἵν' ἀπονείμωμεν τὸν Ἀργυροῦν Σταυρὸν τὸν Ἱπποτῶν τοῦ Ἡμετέρου Τάγματος τοῦ Σωτῆρος τῷ κ. Νικολάῳ Παπαδοπούλῳ, διευθυντῇ τοῦ περιοδικοῦ «Διάπλασις τῶν Παίδων» διὰ τὰς καλὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

Ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς ἐνεργήσει τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰανουαρίου 1909.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ!

Γ. Π. ΜΠΑΛΑΤΑΖΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὀδδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου* (0) μὲ *Εἰμαρμένην, Μητρικὴν Στοργήν, Πονεμένον Διαβάτην*—ὁ *Ταπεινὸς Κύριος* (0) μὲ *Βασίλισσαν τοῦ Κάλλους, Ὡραίαν Σμυρνιοπούλαν, Ἔνδοξον Ὕδραν, Κίρκην, Ἰωάνναν Δάρκ, Ξεροφιλόσοφον*—τὸ *Μυροβόλον Ἴον* (0) μὲ *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν, Διακριθεῖσαν Ζαππίδα, Παλλάδα*—ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* (0) μὲ *Ἑλληνικὴν Θεότητα, Ριζοσπάστην, Ζαππίδα*—ὁ *Ἐθνομάρτυρας* (0) μὲ *Μενεξεδένιο Ὄνειρο, Ταπεινὸν Κύριον, Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην, Αὐτοκράτειραν τῶν Βαλκανίων, Καρυάτιδα, Παρνασσόν, Εἰμαρμένην.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα : *Κάλαμος τοῦ Εὐρώτα*, α, (Ρ.Α.Ο.) *Ἀνακρέων*, α, (Ι.Κ.) *Πάρις*, α, (Β.Γ.) *Ἐλευθέρα Ἑλλάς*, κ. (Ε.Δ.) *Ἠχὼ τοῦ Ταϋγέτου*, κ. (Ε.Μ.) *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* κ. (Χ.Χ.) *Ὀλβία* κ. (Χ. Ψ. Ω.) *Ὀνειρῶδες Βὰλς* α.(...) *Ἰαπωνέζα*, κ.(!!!) *Ξενητευμένη Ἀλεξανδρινή*, κ. (Ε. Δ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ναύαρχος τῆς Σαλαμῖνος*, α.

Τὰ περυσινὰ ψευδώνυμα. — Ὑπενθυμίζω καὶ πάλιν, ὅτι ὅσοι θέλουν νἀνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, πρέπει νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς *28 Φεβρουαρίου* τὸ βραδύτερον. Διότι, μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἱουδήποτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἔγκρισιν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἐλεύθερον Ἕλληνα* (ἔστειλα)· *Λουκῆν Λάραν* (καὶ ἡ ἰδική σου λύσις εἶνε ὀρθή, ἀλλ' εἰς τ' ἀποτελέσματα, κατ' ἀρχήν, λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου μόνον τὰς συμφωνούσας πρὸς τὰς δημοσιευομένας·) *Ναύαρχον τῆς Σαλαμῖνος* (ἔγραψα περὶ τοῦ Συλλόγου σας τὰ δέοντα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον· καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστῶ καὶ εὔχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν·) *Πλοίαρχον Νέμον* (ἐλήφθη· ἐδῶ ὁ καιρὸς ἄρχισε νὰ βελτιοῦται·) *Ἀριδολούριδο* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου* (ἔστειλα· σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μοῦ δείξῃς τὴν ἀγάπην σου καὶ μὲ ἔργα·) *Ρήγαν Φερραῖον* (φυσικά, ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ζωὴ καὶ κίνησις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ·) *Ποιμενικὴν Φλογέραν* (ἔστειλα· νομίζω ὅτι αὐταὶ αἱ οἰκογενειακαὶ διασκεδάσεις εἶνε αἱ ὡραιότεραι·) *Κόρην τῆς Μακεδονίας* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὴν νέαν φίλην· ἀσπασμοὺς εἰς τὸν Γῶγον·) *Ἀνακρέοντα* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνέκρινα· γράψε τὰς λύσεις αὐτὰς εἰς χάρτην τῶν Λύσεων καὶ στεῖλέ τας ἐκ νέου·) *Ποδάρκην Ἀχιλλέα* (ἔστειλα λογαριασμόν· τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καλά, ἀλλὰ νὰ μοῦ στείλῃς καὶ καλλίτερα) *Ἄποψιν τοῦ Βοσπόρου* (ἔστειλα·) *Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον* (ἐλήφθη· ὁ κ. Φαίδων σὲ χαιρετᾷ·) *Κύκνον Μιτυλήνης* (δίσκολον νὰ ψάξω αὐτὴν τὴν στιγμήν· ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν ἕως νὰ τελειώσῃ ὁ πρῶτος γῦρος)· *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα* (ὄχι·). *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* (ἔστειλα· εἶδες ὅτι σοῦ ἀπήντησα·) *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* (ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου ὅσα μοῦ γράφεις· ἔστειλα βραβεῖον καὶ ζητηθέντα·) *Πάριν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἐλευθέραν Ἑλλάδα* (βλέπεις σήμερον τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σου· ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς ὁσάκις σοῦ ἀφίνουν καιρὸν τὰ μαθήματα·) *Κάλαμον τοῦ Εὐρώτα* (βλέπω ὅτι εἰς τὴν πόλιν σας ἔγιναν πολὺ ὡραῖα καρναβάλια· καὶ ἀκόμη ὡραιότερα μοῦ τὰ περιγράφεις· εὖγε!) *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* (δὲν θὰ μὲ ἀφίσῃς βέβαια μὲ τὸ πρῶτον γράμμα·) *Ναυτόπαιδα τοῦ Ὠκεανοῦ* (ἔστειλα·) *Εὔοσμον Ἴον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· γράφε μου τώρα·) *Πνοὴν Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου καὶ πολὺ συγκινητική·) *Ξενητευμένην Ἀλεξανδρινήν*, *Ἰδανικότητα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Φεβρουαρίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Μαρτίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 14 Μαρτίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

101. Λεξίγριφος.

Φωνῆεν βάζω 'στὴ *φωτιὰ*
Μὲ *τέχνη*, καὶ *ὁρκίζομαι*
Πῶς νέοι, γέροι καὶ παιδιὰ
Κάνουν μ' ἐκεῖνο χάζι,
Ποῦ σπίθες οὐρανόφθαστες
Καὶ χίλια φῶτα βγάζει !

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν

102. Συλλαβόγριφος.

Τρία γράμματα ἂν πάρῃς
Καὶ κατὰ σειρὰν τὰ θέσῃς,
Μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης
Στὴ στιγμὴ θἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μενεξεδένιου Ὀνείρου

103. Τονόγριφος.

Κάποιον ἀριθμητικὸν
Παροξύτονον θὰ βρῇς,
Εἰς τὸ τέλος θὰ τονίσῃς,
Κ' ἓν ἐπίρρημα θὰ ἰδῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

104. Ἀναγραμματισμός.

Σημεῖον τῆς γραφῆς ἀναγραμμάτισε,—
Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος σχημάτισε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Σημαίας

105. Πυραμίς.

```
          +
        * + *
      * * + * *
    * * * + * * *
  * * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *
```

Ἄνακτα Αἰγύπτιον καθέτως βάλε,
Ἕνα κοινότατον φθόγγον κατόπιν,
Ἀστέρας, πόλιν εἰς τὴν Εὐρώπην,
Ὡραίαν ἔπειτα Ὠκεανίδα,
Τῆς Θράκης Ἄνακτα γνωστόν, τῶν πάλαι,
Κ' ἔχεις ἐμπρός σου τὴν Πυραμίδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμάχου τῆς Ἐλευθερίας

106. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

1 καὶ 2.—Ἔτι καὶ νῦν τελοῦνται ἐν μεγάλαις ἑορταῖς σωματικαὶ Ἀσκήσεις.
3 καὶ 4.—Εἰς δύσκολον θέσιν θὰ εὑρεθῇ ὅστις ἀναλάβῃ νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἡρωικὰς τοῦ ἀνδρὸς πράξεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βωμοῦ τῆς Ἐλευθερίας

107 — 108. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Γνωμικοῦ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Ἐκ τούτων, ἀφαιρῶν δύο γράμματα ἑκάστης καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν θὰ εὑρεθοῦν σειράν, σχημάτισε γνωμικόν :

λάλος, Ἑλένη, ἱκανός, ῥανίς, Ἰανός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπουρανίου Βίου

109. Ἐρώτησις.

Ἐρωτηθεὶς τις ἐὰν ἦσαν πολλοὶ ἀδελφοὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ἀπεκρίθη : «Δύο, καὶ ἕνα ἔχει ὁ ἀδελφός μου». Πόσοι ἦσαν ἐν ὅλῳ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σουφραζὲτ

110. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Ἀστερισμόν· τὰ δὲ δεύτερα ὅλων κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν χώραν τῆς Τουρκίας :

1, Ρῆμα· 2, Ἡμίθεος· 3, Ἀρχιερεὺς Ἰουδαῖος· 4, Μήν· 5, Ἀρχαῖος φιλόσοφος στωϊκός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστεος τῆς Ἰωνίας

111. Φωνηεντόλιπον.

ζστ-κλλ-τ-σδρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περιπατητοῦ τοῦ Σερίφ

112. Γρῖφος.

ωχ ωχ ωχ ωχ ωχ
ωχ ωχ ωχ ωχ ωχ
ωχ
ωχ Α ' ' + ἂν τῶν t
ωχ
ωχ
ωχ

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Α. Χρυσάφη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5.

34. Πλίνιος (πλήν, Ἴος.) — 35. Φρέαρ-ἔαρ.—36. Φαντασία-Ἀσία.

37.
```
      Π
     Ι Ο Ν
   Ι Σ Τ Ο Σ
 Π Ο Τ Α Μ Ο Σ
   Ν Ο Μ Ο Σ
     Σ Ο Σ
       Σ
```

38—40. 1) Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα. 2) Ἐξ ἔργων τὸν ἄνδρα. 3) Ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια (ἢ καί : ἐξ οἰκείων τὰ βέλη.— 41. Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος.—42. *Οὐδεὶς ἐπενθηφόρησεν ἕνεκα τοῦ Περικλέους* (οὐ δὶς ἐπ' ἓν - θῆ - φώρ εἰς ἓν - ἓν ε κα - τοῦ περὶ κλε - οὖς)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀπείρους εὐχαριστίας, ***Ἀστὴρ Εἰρήνης***, διὰ τὰς εἰλικρινεῖς εὐχάς σου.
Ἄνθος Αἰγύπτου *(Θ, 146)*

ΑΝΑΚΡΕΩΝ *(Θ, 147)*

ΛΑΧΕΙΟΝ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΣΕΤΙΣ» ΕΝ ΚΑΙΡΩ
ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ

Α'. ***240.*** Ἀρχιεπισκοπικὸς Ἀνοιχτόκαρδος.........φρ.χρ. 40
Β'. ***160.*** Ἄρχων τῆς Χίου....φρ.χρ. 20
Γ'. ***967.*** Βαρῶνος Σκαρπίας...φρ.χρ. 10
Δ'. ***134.*** Γλυκεῖα Ἑλλάς.......φρ.χρ. 5
Ε'. ***965.*** Ι. Κ.....................φρ.χρ. 5

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΣΕΤΙΣ,,

Θερμῶς εὐχαριστεῖ πάντα τὰ μέλη Συλλόγου «Μέμφις» *Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς*, *Νύμφην τοῦ Νείλου*, *Λάτριδα τῆς Ἑλλάδος*, *Βασιλόπαιδα*, *Ἰδανικότητα*, *Φιλὶ τῆς Μάννας*, *Φρικτὸν Ναυάγιον*, κλπ. ὡς καὶ πάντας τοὺς ἐργασθέντας ὑπὲρ τῆς διαθέσεως τῶν Λαχείων αὐτοῦ. *(Θ, 149)*

Ζητῶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ *Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης*.— *Προσδοκωμένη Ἐλευθερία*, Poste Restante, Monastir, Turquie. *(Θ, 150)*

Μακεδόνες, Μακεδονίδες καὶ φίλοι Μακεδόνων, προκειμένου νὰ ἱδρυθῇ Σύλλογος ἔχων εὐγενέστατον σκοπόν, παρακαλεῖσθε ἅπαντες, ψευδωνυμοῦχοί τε καὶ μή, νἀποστείλετε ἀφεύκτως διεύθυνσίν σας : Librairie Zalli, διὰ «Παμμακεδονικὸν» Monastir (Turquie). *(Θ, 151)*

Κερδίσαντες ἀριθμοὶ λαχείου
ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ
226, 411, 6, 17, 458, 260, 116, 175, 222, 49. *(Θ, 152)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. —Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	***Ἐξωτερικοῦ :***
Ἐτησία.... δρ. 8,—	**Ἐτησία φρ. χρ. 10,—**
Ἑξάμηνος.. » 4,50	**Ἑξάμηνος » » 5,50**
Τρίμηνος... » 2,50	**Τρίμηνος » » 3,—**

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος ***Ἐν Ἀθήναις, 21 Φεβρουαρίου 1909*** ***Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 12***

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' *(Συνέχεια).*

Ἐὰν ἡ Ἀστυνομία προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φύσιν τῶν φαινομένων τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, ᾐσθάνετο τώρα ὄχι ὀλιγώτερον ζωηρὰν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διαφωτίσῃ τἀφορῶντα τὸν θερμαστήν, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠκούσθη πλέον τίποτε. Ἦτο θέμα συνομιλίας, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ. Οὐάρδ, ἐπανήρχετο συχνότατα. Ὁ προϊστάμενός μου, —καὶ ὄχι βέβαια διὰ νὰ μὲ πειράξῃ ἢ νὰ μὲ λυπήσῃ,— ἀνέφερε συχνὰ τὴν προηγουμένην ἀποστολήν μου καὶ τὴν ἀποτυχίαν της, καλῶς γνωρίζων ἄλλως τε ὅτι αὐτὴ δὲν προῆλθεν ἀπὸ σφάλμα ἰδικόν μου. Ὅταν οἱ τοῖχοι εἶνε τόσον ὑψηλοί, ὥστε νὰ μὴν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ τοὺς ἀναβῇ χωρὶς κλίμακα, καὶ ὅταν ἡ κλῖμαξ λείπῃ, εἶνε φανερὸν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἐκτὸς ἐὰν ἤνοιγε δίοδον μὲ δυναμίτιδα... Τοῦτο δὲν ἠμπόδιζε τὸν κ. Οὐάρδ νὰ μοῦ λέγῃ συχνά :

— Τελοσπάντων, καϋμένε μου Στρόκ, ἀπέτυχες ψέμματα ;

— Ἀπέτυχα, κύριε Οὐάρδ, ὅπως καὶ κάθε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου. Εἶνε ζήτημα δαπάνης. Τὴν ἀναλαμβάνετε ;

— Δὲν πειράζει, Στρόκ, δὲν πειράζει ! Ἐλπίζω ὅτι θὰ δοθῇ ἄλλη εὐκαιρία ὥστε νὰ ἐξιλεωθῇ διὰ τὴν ἀποτυχίαν του ὁ ἄριστος τῶν ἀστυνομικῶν μας ὑπαλλήλων ! Νά, παραδείγματος χάριν, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοῦ πλοίου! Ἂν κατορθώνατε νὰ τὴν διαφωτίσετε, ποία ἱκανοποίησις δι' ἡμᾶς, ποία τιμὴ διὰ σᾶς!...

— Βεβαιότατα, κύριε Οὐάρδ, καὶ περιμένω νὰ μοῦ δοθῇ ἡ διαταγή...

— Ποιὸς ξέρει, Στρόκ!... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ! Ἔχε λίγη ὑπομονή !...

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὑρίσκοντο τὰ πράγματα, ὅταν τὴν πρωίαν τῆς 15 Ἰουνίου, μὲ τὴν ἄφιξιν τοῦ ταχυδρομείου, ἡ Γρὴδ μοῦ ἔφερε μίαν ἐπιστολὴν συστημένην, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπεχρεώθην νὰ ὑπογράψω ἀπόδειξιν παραλαβῆς.

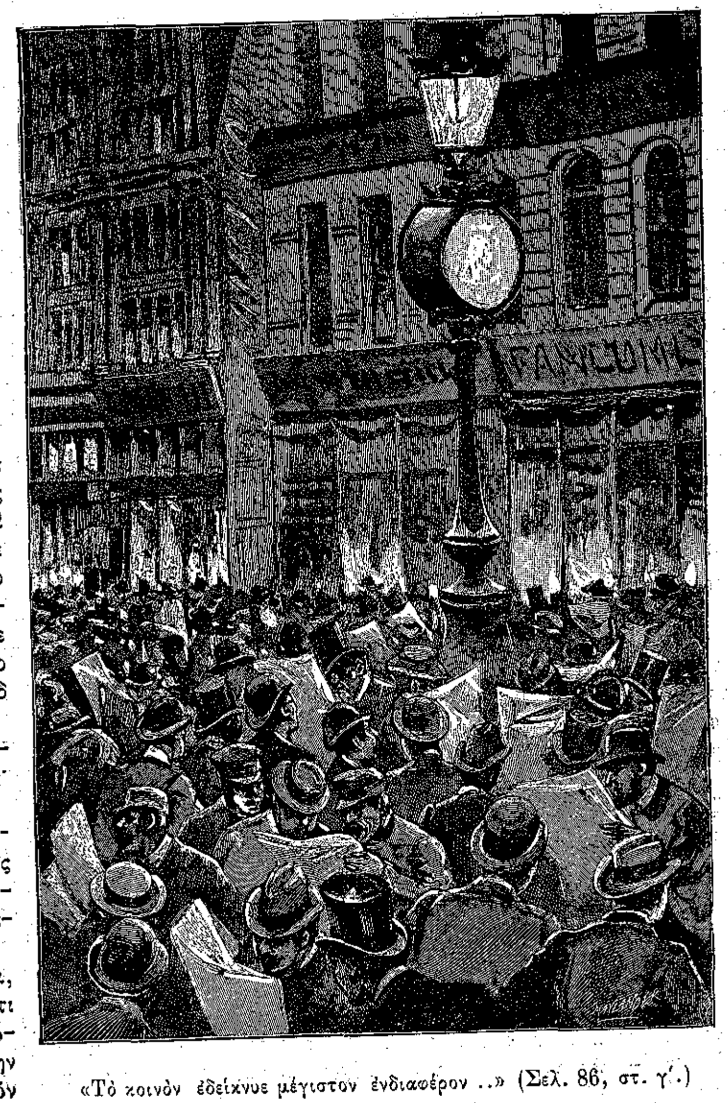

«Τὸ κοινὸν ἐδείκνυε μέγιστον ἐνδιαφέρον ..» (Σελ. 86, στ. γ'.)

Ἐκύτταξα τὴν διεύθυνσιν, ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῆς ὁποίας μοὶ ἦτο ἄγνωστος: Ὁ φάκελλος ἔφερε τὴν σφραγῖδα τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου τοῦ Μόργκαντων μὲ ἡμερομηνίαν προχθεσινήν.

Ἀπὸ τὸ Μόργκαντων ;.. Δὲν ἀμφέβαλλα οὔτε στιγμήν, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἀπὸ τὸν κύριον Ἠλίαν Σμίθ.

— Ναί, εἶπα πρὸς τὴν γηραιάν μου ὑπηρέτριαν, μοῦ γράφει ὁ κύριος Σμίθ... Αὐτὸς βέβαια θὰ εἶνε... Δὲν γνωρίζω κανένα ἄλλον εἰς τὸ Μόργκαντων... Καὶ γιὰ νὰ μοῦ γράφῃ, ὅπως ἐμείναμεν σύμφωνοι, σημαίνει ὅτι κάτι νέον καὶ σπουδαῖον ἔχει νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ.

— Μόργκαντων !... ὑπέλαβεν ἡ Γρήδ. Δὲν εἶνε, μάτια μου, ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου, ἐκεῖ-κάπου, οἱ διαβόλοι τῆς κολάσεως ἔβαλαν τὶς προάλλες φωτιά ;

— Ἀκριβῶς, Γρήδ... Ἔκαψαν πυροτεχνήματα γιὰ νὰ μᾶς διασκεδάσουν.

— Ἐλπίζω πῶς ὁ κύριος δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ἐκεῖ-πέρα...

— Καὶ γιατί ὄχι ;

— Μὰ τί ; θέλετε νὰ μείνετε 'στὸ καζάνι τοῦ